PROLETARYA PARTİSİNİN REORGANİZASYONU VE HALK KURTULUŞ CEPHESİ İÇİN

devrimci derleniş

YIL : 3 SAYI : 23 25 NİSAN 1980 SİYASİ GAZETE FİYATI : 10 TL.

Bugün Askerle Çatışmak CİA'nın Oyununa Gelmektir

Son günlerde askerle silahlı çatışmaya girmek sık görülen olaylardan oldu. Parababalarının yıllardır istedikleri de buydu zaten: askerle devrimcileri karşı karşıya getirmek ve çatıştırmak Bizim okudukları Teksas-Tommiks romanlarının ve ağızlarının suyu akarak seyrettikleri kovboy filimlerinin etkisinden bir türlü kurtulamayan devrimciliği kovboyculuk sanan sözde devrimciler de bu oyuna geldiler, geliyorlar.

Ordu nedir? «Ordu burjuvazinin elinde bir alettir, ama bu aletin kendisi **«burjuva»** değildir. Fabrikada çalışanlar gibi, ordu da hizmet edenler de halk çocuklarıdır. Ordunun kitlesi, halk kitlesinin bir parçasıdır. Yalnız, Lenin'in dediği gibi, Ordu, halkın içine en güç işlenebilen parçasıdır. Ordu propagandaya karşı en çok kapalı ve koruncaklı tutulan halk parçasıdır. Bununla birlikte, en sonunda gene de halkın parçasıdır.»

Öyleyse, biz gerçek devrimcilersek ne yapmalıyız? Kuşkusuz halkın her kesimini olduğu gibi orduyu da kazanmaya çalışmalıyız. Bakın bu konuda Lenin Usta ne diyor:

«Şüphesiz devrim bir kitle karakteri kazanmadıkça ve askeri birlikleri etkilemedikçe ciddi bir mücadeleden sözedilemez. Askeri birlikler arasında çalışmamız gerektiğini söylemeye bile gerek yoktur. Fakat onların bir hamlede, ikna etmenin veya kendiliklerinden inanmalarının sonucu olarak, bizim tarafa geçeceklerini hayal etmemeliyiz. Moskova ayaklanması, bu görüşün ne kadar klişeleşmiş, ölü bir görüş olduğunu açıkça ortaya koymuştur. Aslında askeri birliklerin tereddüt göstermesi, ki bu her gerçek halk hareketi için de kaçınılmaz bir olaydır, devrimci mücadelenin şiddetlendiği her zaman **askeri birlikler içinde** gerçek bir **mücadeleye** yol açar. Moskova ayaklanması, devrim ve gericilik arasında bocalayan askeri birlikler için, kanlı ve çılgın bir mücadelenin mükemmel bir örneği olmuştur. Bizzat Dubasov, Moskova garnizonunu teşkil eden onbeşbin kişi içerisinde sadece beşbin kişinin güvenilebilir olduğunu beyan etmiştir. Hükümet kararsızlara çok çeşitli ve korkunç yollarla engel oldu: onlara ricada bulundular, övdüler, rüşvet verdiler, kol saatleri vs. hediye ettiler, votka ile uyuşturdular, yalan söylediler, tehdit ettiler, barakalara hapsedip silahlarını aldılar ve en az güvenilir olduklarından şüphelenilenleri ise ihanet ve şiddet kullanarak tasfiye ettiler. Bu durumda hükümetten çok geri kaldığımızı, açıkça ve çekinmeden itiraf etmek cesaretini göstermeliyiz. Biz kararsız askeri birlikler için hükümetin giriştiği ve kazandığı böyle saldırgan, verimli, cesur ve aktif bir çarpışmada emrimize amade güçlerden faydalanmayı başaramadık. Ordu içinde çalışmalar yaptık ve gelecekte bu çalışmaların, askeri birliklere ideolojik olarak «tarafımıza kazanmak» için iki misline çıkartacağız. Fakat ayaklanma sırasında, askeri birlikler için maddi bir mücadelenin zorunluluğunu unutacak olursak sefil bilgiçler durumuna düşeriz.

«Aralık ayında, Moskova proletaryası bize askeri birlikleri ideolojik olarak «sahlarımıza kazanmak» konusunda muhteşem dersler verdi» (Lenin, Moskova Ayaklanmasının Dersleri. Kit le İçinde Parti Çalışması, s: 43-44)

Gördüğümüz gibi Lenin Usta, askeri birlikleri etkilemeden, onları saflarımıza kazanmadan ciddi bir mücadeleden söz edilemez diyor.

Çar ordusu dünyanın en gerici ordularındandı. Böyle olmasına rağmen, onun bile Moskova isyanı sırasında ancak üçte biri «güvenilir» olabiliyor. Geriye kalan üçte ikisi ise, devrimden etkileniyor ve gericilik için güvenilmez oluyor.

Bizim ordu ise Türkiye tarihindeki bütün devrimlerde (Meşrutiyet, Cumhuriyet ve 27 Ma

(Devamı Arka Sayfada)

Orhan Alpay [1963 ......]

Antalya'nın Finike kazasına bağlı DEMRE kasabasında 27 Şubat 1980 günü faşist katiller Orhan Alpay yoldaşımızı katlettiler.

DEMRE bucağı Akdenizin batı ucuna doğru uzanan geniş portakal bahçeleri ve büyük seralarıyla tanınan küçük bir yerdir. Gayet tabii burada en büyük bahçeler ve seralar Demre - Finike ve Antalya'lı Büyük Toprak sahiplerinin elinde toplanmıştır. Yani küçücük Demre aynı zamanda büyük bir sömürü alanıdır.

Ülkenin bir çok yerinde ve Kürdistandan bir çok yoksul emekçi, yılın önemli bir bölümünde buraya gelerek çalışırlar. Söz-

(Devamı 2. Sayfada)

Bir kere daha satıldık

«Ruslar, Afganistanda Müslümanları imha ediyorlar» «Bölücüler, komünistler ülkemizi bölüp parçalamak için ihtilal provaları yapıyorlar» gibi yaygaralar arasında sessiz sedasız bir haber geçiverdi. 11 Ocak 1980 tarihli gazeteler «Türk-ABD savunma anlaşması Ankarada parafe edildi» diye yazıyordu, dip köşelerde, arka sayfalarda. Kıbrıs olayları sonucu başlatılan ABD üsleri bu anlaşma ile yeniden NATO ve dolayısıyla ABD'nin emrine sunuluyor. anlaşmanın diğer ekleri ve protokolleri 45 gün içinde ta mamlanacaktır deniyordu.

Aslında halen çalışır bulunan, birer casus yuvası halindeki üsler ve Türk-ABD ilişkileri bakımından böyle bir anlaşma statüko açısından gereksizdir. 1959'da imzalanmış ve halen geçerlilikte olan bir anlaşma gereği, «NATO ve Türkiyeyi içerden ve dışardan tehdit edecek» olaylar halinde Türkiye topraklarından ve üslerden NATO kuvvetleri (yani ABD emperyalist jandarması) istedikleri gibi yararlanacaktır hükmü mevcuttur. Amaç, Kıbrıs olayları ve sonrasında, hür burjuva-küçükburjuva tabakalarda gelişmiş «Anti-Amerikan» düşünceyi silip süpürebilmek için Afganistan olayları bahane edilerek Amerikan Emperyalizmine «kurtarıcı» pozları takındırabilmektir. Bu günlerin uluslararası «dostluk» gösterisi yalnızca bu da değildir. NATO Avrupa Kuvvetleri Başkomutanı General Rogers, Bürkselde yaptığı basın toplantısında, «Türkiyeye acil ekonomik ve askeri yardım yapılmalıdır» diyor. (Milliyet-11/1/1980).. Emperyalist güçlerle sıkıfıkı olan bazı Arap ülkelerine bir gezi yapmak üzere yola çıkan İngiliz Dışişleri Bakanı Türkiyede bir günlük bir

(Devamı 13. Sayfada)

yıs'ta) ön safta yer almış, devrimci gelenekli bir ordudur. Biz ordu içinde gerçek bir devrimci çalışma yapabilirsek ve devrim anında gerek li taktik incelikleri ustaca başarabilirsek ordu nun çok daha büyük bir çoğunluğunu saflarımıza kazanabiliriz.

Fakat ordu küçükburjuvadır. Küçükburjuva biliyoruz devrimci saflara da kazanılabilir (eğer çalışılırsa), faşizme kitle tabanı da olabi lir. Bu nedenden ordu devrime de gider, faşizme de. Bu konuda Kıvılcımlı Usta'ya kulak verelim:

«Şimdi ordunun bu yapısı, küçükburjuva ya pısı gözönünde tutulursa: **devrime de gider, faşizme de gider.** Biz onun devrime giden yanını değerlendirmek, tutmak ve elimizden gelirse ka zanmak zorundayız. Ve bunun için ama, sadece küfretmekle, yani orduya karşı çıkıp aramızı bozmakla hiçbirşey kazanılamıyacağını, tam ter sine onu kazanmak için ayrıca bir savaş vermek gerektiğini unutmayacağız. Yani bizim bilincimiz onu emreder.

«Ordudan bu bilinci bekleyemeyiz. Ordu küçükburjuvazidir. Binaenaleyh o zamanın, ağır basan eğilimi hangi tarafa ise, o yönde silahını çeker, bir savaş yapar. Bunun sonucu, sosyal sonuçları onun için o kadar önceden planlaştırılacak sonuç olmaz. Çünkü ordumuzun yetiştirilmesi demin de söyledik **Lasiyasi** dir. Yani siyasetle uğraşmaz ordu. Niçin? Ordu biliyoruz. Bir avuç vurguncu Finans-Kapitalist Tefeci-Be zirgan; ordunun içinde belirli tepelerdeki bir avuç insanı eline geçirdi mi, onu istediği gibi kul lanabilir, onun için...» (5 Mart Tartışmalı Toplantısı D. Derleniş sayı: 11)

Şimdi bizim sol kovboylar, kendilerini genç lik saydıkları halde o ordunun da bir gençliği bulunduğunu unutuyorlar. Askerlerle çatışmaya girerek, ordu ile gençliğin arasına kan davası sokuyorlar ve de en sonunda parababalarının onların casus örgütlerinin, CIA'nın vs. istediği biçimde orduyu halka karşı çıkarmak oyununa çanak açıyorlar. Ordunun kazanılabilecek olan geniş tarafsız kitlesini faşizme doğru itmeye çalışıyorlar.

Yapılan bu işin (buna provakasyon demek daha doğru olur) Marksizm-Leninizm'le zerrece ilgisi yoktur. Bu yapılan CIA'nın kontrgerilla teorisinin uygulanmasından başka bir şey değil dir. Bu değerlendirmemizi somutlamak için kontrgerilla teorisyenlerinin kitaplarından iki paragraf aktaralım. Halen emekli olarak sivil savunma genel sekreterliğinde bulunan (sivil sa vunmanın casus örgütü olduğunu da bu arada belirtmiş olalım) Tümgeneral Cihat Akyol tara fından, «Gayri Nizami Kuvvetlere Karşı Hareket» adlı, 1971 mart ayında Silahlı Kuvvetler Dergisi Eki olarak yayınlanan bir broşürde şöy le denir:

«Halkı mukavemetçilerden (devrimcilerden, D.D.) ayırmak için, sanki ayaklanma kuvvetleri yapıyormuş gibi müdahale kuvvetlerince (Kontrgerilla D.D.) zulme kadar varan haksız muamele örnekleri ile sahte operasyonlara başvurma tavsiye edilir» (Agy, s: 15)

Yine kontrgerillacı Piyade Kıdemli Albay Cahit Vural tarafından yazılan ve 1972 Aralık ayında Ankara'da basılan, basıldığı matbaa ve fiatı belirtilmeyen «Gerillaya Giriş» adlı kitap ta şöyle yazar:

«Silahlı kışkırtıcı ajan tipi, şehir gerillasının tatbikatlarından elde edilen tecrübe ile orta ya çıkmıştır. Kalabalık şehirlerde kışkırtıcı ajanlar organize edilip, üniversitelere ve fabrika lara sokulurlar, endüstri ve eğitim müesseselerini ele geçirirler. Bu ajanlar sabotaj malzemeleri ile yıkıcı harekette bulunurlar. Tedhiş hareketleri düzenleyerek «gaye uğruna» soygunlar yaparlar ve CİNAYET İŞLERLER. «(Cahit Vu ral Agy. Aktaran Milliyet 2 Şubat 1978, biz majiskülledik).

Görüyoruz ki, kontrgerallacı ciğeri beş para etmez satılmış namussuzlar devrimciler yaptı sanılsın diye, halkı ve ordu gençliğini devrim cilere karşı kışkırtabilmek için soygunlar yapar larmış ve cinayet işlerlermiş. Yani masum insanların kanına girerlermiş. İşte parababalarının ve onların uşakları, devrimcilerle halkın ve ordu gençliğinin arasını açabilmek için bu denli aşağılık, insanlık dışı provakasyonlara başvura biliyorlar.

Şimdi devrimci geçinen bizim öfkeli gençlerin çatışmaya girmeleri parababaları için «kö rün istediği bir göz, allah verdi iki göz» sonucu nu doğurmuş olmuyor mu? Kuşkusuz oluyor.

Arkadaşlar «devrimci savaş» yaptıkları iddiasındalar. Oysa yaptıkları kovboyluktan başka birşey değildir.

Yine Lenin Usta'ya kulak verelim:

«Yalnız başına öncüyle zafer olanaksızdır. Bütün sınıf, bütün yığınlar öncüyü doğrudan doğruya destekleme durumuna gelmedikçe, ya da öncüye tarşı hayırhay bir tarafsızlık tutumu nu benimseyerek karşı tarafı desteklemeleri ola sılığı kesin olarak ortadan kalkmadıkça, öncüyü kesin savaşa sürmek sadece bir ahmaklık olmak la kalmaz, bir cinayet olur. «(Lenin, Sol Komünizm s: 105)

Lenin Usta ne diyor? Önce ortada devrimi güdecek bir parti olacak. Bu parti sınıfı, yani iş çi sınıfını harekete geçirebilecek güçte olacak. Devrim için bu kadarı da yeterli değil diyor Us ta. Ayrıca, «bütün yığınlar öncüyü (partiyi) doğrudan doğruya destekleme durumuna gelme dikçe» partiyi savaşa sürmek «sadece ahmaklık olmakla kalmaz, bir cinayet olur» diyor.

Bizim kovboyların ise ne partisi var, ne iş çi sınıfıyla en ufak da olsa bir bağları var, ne de halk yığınları içinde bir etkinlikleri vardır. Ama onların Marksizm-Leninizmle de uzak yakın bir bağları yoktur. Bu yüzden de kendilerine inanan üç-beş heyecanlı genci «öncü savaşı» vs. yapıyoruz diyerek sürerler savaşa çatıştırırlar askerle. Oysa yaptıkları seksen sene önce Leninizm tarafından gebertilmiş olan «Narodnizm»i hortlatma çabasından başka birşey değil dir. Onlar Leninci Devrim Öğretisine «Sovyetik Ayaklanma» adını takar ve onun modasının geç miş olduğunu savunurlar. Ondan sonra da yeni bir şey keşfettiklerini sanarak on yıllar önce ge bertilmiş bulunan «Narodnizm»e dört elle sarılır. Sonra da askerle çatışarak orduyu faşizme doğru itmeyi, bombalı pankartlar asarak halkı tedirgin etmeyi ve kendilerinden tiksindirmeyi bankalara, AP binalarına bombalar atarak cam çerçeve indirip, boş teneke gürültüsü çıkarmayı (Gerçi bu «eylem»lerden kaçını bizimkiler, kaçı nı kontrgerilla yapıyor, arası da belli değil ya). biricik devrimci eylem sanırlar. Gerçekte ise yaptıkları iş bütün iyiniyetlerine rağmen, devrimci eylem değil, CIA'nın kontrgerilla teorisini pratiğe uygulanmasında figüran rolü oynamaktır.

Yukarda bunlara «Narodnik» demekle müteveffa «Narodnik»lere biraz haksızlık ettiğimiz kanısındayız. Bizimkiler «Narodnik»lerin çok kötü yapılmış kopyalarıdır. Daha doğrusu bizimkiler «Narodnik» tavşanının suyunun suyudurlar. Çünkü «Narodnik»ler Otokrasinin en te pesindeki «Çar»a saldırıp, «Çar»ı temizliyorlar dı. Bakanları, büyük toprak ağalarını temizliyor lardı. Bizimkiler ise ancak banka ve parti bina larına (yanlış anlaşılmasın, adam değil sadece binaya) saldırıp cam çerçeve kırıyorlar, teneke gürültüsü çıkarıyorlar. Ayrıca «Narodnizm» Leninizm öncesi ortaya çıkmış bir küçük burjuva akımıdır. Bu yüzden dönemi içinde tarihsel bir haklılığı var sayılabilir. Narodnizmin Leninizm tarafından gebertilişinden seksen yıl sonra kalkıp yeniden bu ölü akıma, bu mevtaya sarılmak, hele de bu haltı Leninizm adına yemek işçi sınıfı açısından bağışlanmaz bir davranıştır.

Devrimcilik ciddi iştir beyler, Külahlarınızı önünüze koyup bir düşünün. Ve yaptığınız, yukarda anılan traji-komik eylemlerin kimlerin ekmeğine yağ sürdüğünü artık görün. Sanıldığınız, CIA'nın kontrgerilla teorisiyle aynı anlama gelen «Narodnizm»den vazgeçin. Ve modası geçmiş diyerek reddettiğiniz Leninci Devrim Öğreticisini okumaya, anlamaya, öğrenmeye çalışın.

Unutmayalım ki günün görevi: faşist saldırıları göğüslemek, fabrikalardaki, mahallelerde ki, okullardaki faşist işgalleri kırmaktır.

Bu görevi en iyi bir şekilde başarmanın tek yolu da birleşmek ve fabrikalarda, mahallelerde, okullarda faşist saldırılara karşı birlikte mücadele etmektir.

Orhan ALPAY (1963)

(Baştarafı 1. Sayfada)

leşme yoktur sigorta yoktur, barınacak yer yoktur Demrede, Ama sömürü boldur, sefa let boldur.

İşte Orhan yoldaşımız bu yoksul emek çilerden birisiydi. Bir yandan geçimini çıkarmak, diğer yandan devrimci derleniş mücadelesini sürdüren başka arkadaşlarıy la birlikte Demredeki meyva toplama işçilerini örgütlemek amacıyla bir ay kadar ön ce gelmişti Demre'ye. «Yoksul bir Kürt ailesinin çocuğu olarak, sınıf mücadelesine Antalya'da da bir nefer olarak katılmıştı Orhan. Daha önceden Demre'ye gelmiş diğer derlenişçi arkadaşlarıyla birlikte barınacak bir yer olmadığından bir arkadaşla rının evinin bahçesine kurdukları çadırda kalıyorlardı kış ortasında.

Arkadaşlarımız çalışmalarıyla kısa za manda toprak sahiplerinin, faşistlerin ve resmi güçlerin boy hedefi oldular. Sivil ve resmi faşist güçlerce defalarca tehdit edil diler. Sökmeyince saldırdılar ve nihayet Orhan'ı katlettiler.

Olay gecesi 15-20 kişilik bir faşist gu rubu çadırı taşlayarak saldırıyı başlattılar Çadırdan fırlayan arkadaşlarımızın başarılı bir şekilde karşı koyması üzerine silah larını kullanmaya başladılar. Orhan arkadaşın vurulduğunu görünce de kaçtılar. Or han yoldaş ensesinden aldığı kurşun yarasıyla bir hafta ölüme karşı savaştı ama kurtulamadı.

Olaydan sonra jandarma saldırıya uğrayan arkadaşlarımızı göz altına aldı. Arkadaşlarımızın şikayeti ve tarifi üzerine katil faşist yakalandı ama yığınla yalancı şahitle tekrar serbest bırakıldı. Arkadaşlarımızdan biri hâlâ tutuklu.

Orhan Yoldaşı kaybettik ama mücadelemiz bitmeyecek. Demre'de ve Türkiye'nin her yerinde Devrimci Derleniş mücade lesini yükselterek yoldaşımızın kanını yerde bırakmayacağız.

Kahrolsun Faşizm

Devrim İçin Parti, Parti için Derleniş

Antalyalı Devrimci Derlenişçiler

«İKİ SÜPER» OPORTÜNİZM —XXII—

STKP'nin DEVLETİ KURTARIŞI

STKP Programı şöyle yazar:

"TKP, halkın demokratik hakları uğrunda, devlet mekanizmasının gericilerden temizlenmesi için, (............) savaşıp gidiyor". (Agy s: 21)

Açıkça söylendiğine göre STKP Oligarşinin devletinin "gericilerden temizlenmesi için, (.........) savaşıp gidiyor"muş. STKP her çeşit gericiliğin en merkezi örgütünü, yani burjuva devlet mekanizmasını" gericilerden temizle"yecekmiş.(!) "Deveyi donundan kovmak" veya "kaplumbağayı kabuğundan kovmak" deyiminin yeri tam burasıdır

Oysa gerçek devrimcilere düşen görev burjuva devletinin mekanizmasını temizlemek vs. değil, tam tersine o mekanizmayı kırmak, parçalamaktır. Bu konuda yine Ustaları dinleyelim :

"Marx'ın fikri, işçi sınıfının "hazır devlet makinasını" kırmak, parçalamak ve onu ele geçirmekle yetinmemek zorunda olduğu merkezindedir.

"12 Nisan 1871 günü, yani tam da Komün sırasında Marx, Kugelman'a şöyle yazıyordu:

"Eğer tekrar okursan göreceksin ki 18 Brumaire'in son bölümünde, Fransa'da bundan böyle gelecek ihtilal girişiminin, şimdiye kadar olduğu gibi, bürokratik ve askeri makinayı başka ellere geçirmeye değil, onu **kırmaya** dayanmak gerektiğini not ediyorum (Kırmaya kelimesinin altı Marx tarafından çızılmıştır; orijinalinde kelime zerbrechen' dir). Bu. Avrupa'daki bütün gerçek halk devrimlerinin ilk şarttır. Kahraman Parisli arkadaşlarımızın girişmiş bulundukları şey de budur". (Neue Zeit, XX, I, 1901 - 1902 s: 709) (Marx'dan Kugelman'a Mektupların, biri benim tarafımdan düzenlenmiş ve önsöz yazılmış, en az iki Rusça baskısı vardır.)

"Bürokratik ve askeri makinayı kırmak": Marksizmin, ihtilal sırasında proletaryanın devlet karşısındaki görevleri üzerine başlıca dersi bu birkaç kelime de kısaca ifade edilmiş bulunuyor. Ve Marksizmin Kautsky'ye borçlu bulunduğumuz bölüm "yorumu" tarafından sadece tamamen unutulmuş olmakla kalmayan, ama açıkça tahrif edilmiş olan şey işte bu derstir: "(Lenin, Devlet ve İhtilal s: 51-52)

STKP de tıpkı Dönek Kautsky gibi "ihtilal sırasında proletaryanın devlet karşısındaki görevleri üzerine başlıca dersi"ni, Marksizmin devlet öğretisinin özünü unutmuş olmakla kalmayıp açıkça tahrif ediyor. Böylelikle de Anti-Marksist içyüzünü bir kez daha ele vermiş oluyor. Ve bizler artık iyice anlıyoruz ki STKP'nin devrim diye bir sorunu yoktur.

Bu konuda son sözü yine Lenin Usta söylesin:

"...... üzerinde özel bir dikkatle durulması gereken şey, Marks'ın, askeri ve bürokratik devlet makinesinin parçalanması "bütün gerçek halk devrimlerinin ilk şartı" dır, biçimindeki o çok derin düşüncesidir." (A.g.e. s: 53)

STKP'NİN PARLEMENTOYU KURTARIŞI

STKP programı, günümüz Türkiyesindeki burjuva parlementosu için şunları yazar:

"Parlementoyu, gerici, işbirlikçi burjuvazinin, toprak beylerinin militarist kliğin yararına işleyen bir araç olmaktan çıkarmak, onu, işçi sınıfının, halkın yararına bir araç haline getirmek için daha geniş yollar açılıyor." (A. g.y. s: 27)

Gördüğümüz gibi STKP burjuva parlementosunu da burjuvazinin elinden almaktan ve "işçi sınfının, halkın yararına işleyen bir araç haline getirmek"ten dem vuruyor. Anlaşılıyor ki STKP burjuva parlementosunun da ne olduğunu bilmiyor. İşçi sınıfı biliminden habersiz olan STKP den parlementarizm'in ne olduğunu bilmesini bekleyemezdik. O her konuda olduğu gibi bu konuda da oportünizme düşmekten kurtulamıyacaktı elbette.

Şimdi meselenin doğrusunu: Parlementarizm'in ne olduğunu Usta'lardan öğrenelim. İlkin Kıvılcımlı Usta'yı dinleyelim :

"Batı'da "Parlamentarizm" Elma Şekeri

"**Parlamento** kimdir? 1971 yılı Uluslararası **Finans-Kapital'in halk** denilen çocuklara yalattığı elma şekeridir. Emperyalist Metropollerde (Anayurtlarda) Kodoman Parababalığı (Finans-Kapital), dünyayı **sermaye** ihracıyla soyup sovana çevirdikçe, tekelinde tuttuğu **AŞIRI-KÂR** (surrofit) ganimetine dayanıyor. O AŞIRI KÂR'dan bir parçacığını, Emperyalizm denilen kurtlu elmanın üzerine incecik bir yalabuk şeker zarı olarak sıvıyor. **Halk** denilen çocuğa:

"İşte bak kızıl elma senin" diyor. Tat bak ne tatlı" diyor ve çocuğun elindeki son meteliğini de tırtıklamak için, ağzını burnunu o boyalı şeker zarı ile bulayıp bulaştırarak, -Halkımızın hoş deyimi ile "**Şafii köpeğine** çeviriyor"-. Uluslararası Parababaları elinde **Parlamentarizm** böyle basit bir çocuk oyunudur.

"Dikkat edelim. Her zaman söyleriz: Batıcı Parababalığı elinde bir AŞIRI-KÂR olmasa, ondan bir parçacığını özellikle **İşçi Sınıfı** içinden yetiştirdiği **Aristokrat Amele** tabakası denilen Küçük burjuvazinin en modern ve en rezil satılık çeşidine yalatmasa ve işçi sınıfını o yoldan kendi çapul arabasına bağlatmasa, **Parlamentarizm** oyununu kimseye, hele kendi geniş işçi ve halk yığınlarına hiçbir zaman yutturamazdı. Beş, on yirmi yıl işçi sınıfı içinden ayrıcalıklara yüksekçe bir "**Yaşama standardı sağla**, ardından 10 milyonlarca insanı Emperyalist bunalım ve savaşlarla kır, öldür. Düzen bu. Parlementarizm elma şekerinin içindeki zehirli, kan kusturucu meyva rejimi bu. Onun artık en ileri Emperyalist Anayurtlarında bile ipliği pazara çıktı." (Şapa Oturtulan Parlamentarizm, Dev-Derleniş, sayı 10)

Emparyalist Anayurtlarındaki Parlamentarizmi böyle netçe gören ve gösteren Kıvılcımlı, bizdeki parlamentarizm üzerine de şunları söyler:

"TEK-Parti Parlamentarzmi"

"Bir kanunun onaylanıp onaylanmıyacağı, ilkin kara kalpağın yanlamasına mı önlemesine mi durduğuna göre belli olurdu. Sonra ona da hacet kalmadı. "Seçim"le kimin meclise gireceği önceden belliydi. Yanlışlık olamazdı. Parlamento, Paşa'nın örgütlediği kıyasla **askercil disiplinli** çarklardan kurulmuş bir makineydi.

"CHP'nin "Tek-Parti" çağında **Parlamentarizm** bu idi."

"Çok-Parti Parlamentarizmi"

"Çok-Parti Parlamentarizmi, o mantığı bozdu. Daha doğrusu "zor, oyunu bozdu". 1925 ten beri CHP'nin Tek-Parti Parlamentarizminin kanadı altında palazlanıp, CHP' nin önce beynini, sonra yüreğini ve en sonunda etini kemiğini kemirip yiyerek fena halde semiren **Parababalığı** (Finans-Kapital), Antika çağlardan kalma **Askercil Demokrasi** gelenekli Tek-Parti "vesayet"ine, sağdıçlığa artık isyan etti, "**Tekparti Demokrasisi**"ni dayanılmaz bir diktatörlük saydı. Tekparti CHP'si ve Paşası: hem dayak yiyen, hem memnun olan koca kılığında dımdızlak bırakıldı.

"Demokratik Partinin "Demirkırat'ı **Finans-Kapital** sağdıcı **Bayar** ile Tefeci-Bezirgan Hacıağa tohumu **Menderes** gibi sivil beycikleri sırtına alıp, Parlamento'da bağdaş kurmuş **Ordu** cuları tekmeleyip kovar oldu. "Tekparti Parlamentarizmi, Ordu için rahat bir emeklilik deyimi idi. Çokparti Parlamentarimzi, sürüyle Hacıağa ve Parabası kadrolarına Demirkırat yemliği oldu." (Agy.)

Bu konuda da yine son sözü Marx ve Lenin Usta'lara bırakalım:

"Marx şöyle yazıyordu: Komün, parlamenter bir örgüt değil, aynı zamanda hem yürütücü (icrai) hem de yasamacı (teşrii) hareketli bir vücut olmak zorundaydı." (Lenin, Devlet ve İhtilal s: 60)

"Parlamenter olmayan ama, hareketli" bir örgüt; bu söz, modern parlamenterlerle, bütün sosyal-demokrasiyi parlamenterlerine hiçbir şey söylemez! Amerika'dan İsviçre'den, Fransa'dan İngiltere'ye, Norveç'e vb. herhangi bir parlamenter ülkeyi düşününüz; asıl devlet işleri hep kulislerde yapılır, bu işler hep devlet daireleri, bakanlıklar, kurmay heyetleri tarafından yürütülür. Parlamentolarda, sadece "saf halk"ı aldatmak ereğiyle gevezelikten başka bir şey yapılmaz. " (Age s:62)

"Burjuva toplumun iliklerine kadar kokmuş, satılık parlamentarizmi yerine, Komün, kanaat özgürlüğü ve tartışmanın yutturmaca halinde yozlaşmadığı örgütleri kovar. Bu örgütlerde, kanaat özgürlüğü ve tartışma, yutturmaca halinde yozlaşmaz; çünkü parlamenterler (bu örgütlere seçilenler) bizzat çalışmak, yasalarını bizzat uygulamak, bu yasaların etkilerini bizzat denetlemek, bunlar hakkında seçmenleri karşı, doğrudan doğruya, bizzat cevap vermek zorundadırlar. Temsili örgütler kalır; ama sistem olarak, yasama ve yürütme arasındaki işdölümü olarak, milletvekilleri için imtiyazlı durum olarak parlamentarizm **artık yok**tur. Biz demokrasiyi, hatta bir proletarya demokrasisini, temsili örgütler olmaksızın düşünemeyiz; ama eğer bizim için burjuva toplumunun eleştirisi boş bir laf değilse, eğer bizim burjuvaziyi alaşağı etme isteğimiz, Menşevik ve Devrimci Sosyalistler'de olduğu gibi, Scheidemann'lar ve Leigen'lerde, Sembot'lar ve Vandervelde'lerde olduğu gibi, işçilerin oylarını avlamaya özgü "seçimlik" bir söz değil de, ciddi ve içten bir talepse, demokrasiyi parlamentarizm olmaksızın düşünebiliriz ve düşünmek **zorundayız** da." (Lenin, Age s: 63-64)

Usta'lardan yaptığımız bu aktarmalardan sonra artık iyice gördük ki gerçek devrimciler, önlerine: "parlamentoyu burjuvazinin yararına işleyen bir araç olmaktan kurtarmak, onu, işçi sınıfının, halkın yararına işleyen bir araç haline getirmek" gibi bir görev koymazlar ve böyle bir araç için mücadele etmezler. Çünkü bu mümkün değildir. Çünkü burjuva parlamentosunda halkı kandırmak ereğiyle gevezelikten başka birşey yapılmaz. Bu yüzden de burjuva parlamentosu, halkın yararına işleyen bir araç haline getirilemez. Onun için böyle bir amaç uğruna mücadele etmek, devrimden vazgeçmek ve burjuvaziyle uzlaşmak anlamına gelir.

Marksist-Leninistler "özellikle şartların devrim için uygun olmadığı dönemlerde (evrim döneminde, Dev-Der), burjuva parlamentarizmi "ahır"ından yararlan" (Lenin, age. s: 61) ırlar, orayı bir kürsü olarak kullanırlar; şartlar devrim için uygun hale gelir gelmez o "ahır"ı terkederek devrimin zaferi için savaşa girişirler ve devrim gerçekleşir gerçekleşmez de o "ahır"ı ortadan kaldırıp tarihin çöplüğüne fırlatırlar. Çünkü gerçek demokrasi, parlamentarizm ortadan kaldırılmadan kurulamaz.

STKP'NİN ORDU, POLİS, JANDARMA, ADALET MEKANİZMASI, RADYO, BASIN, TELEVİZYON, BÜTÜN BAKANLIKLAR" YANİ "BÜTÜN DEVLET MEKANİZMASI"NI KURTARIŞI

STKP programı, burjuva devletini kurtaracağını anlatan anti-marksist tezini 46 ncı sayfasında şöyle açar:

"Bütün devlet mekanizması: Ordu, polis, jandarma, adalet mekanizması, radyo, basın, televizyon, bütün bakanlıklar gericilerden, emperyalizmin ajanlarından, faşistlerden temizlenmelidir." (Agy)

Gördüğümüz gibi STKP en küçük bir kuşkuya yer bırakmıyacak açıklıkta söylüyor, diyor ki: Ordusuyla, polisiyle jandarmasıyla, mahkemeleri, kanunları, cezaevleri ile, TRT'siyle, bakanlıklarıyla, bugünkü müstebit burjuva devlet mekanizması aynen korunacaktır. Peki ya ne yapılacaktır? Oligarşinin devlet mekanizması "gericilerden" "faşistlerden temizlen'ecektir. (!) Yani şu küçük burjuva sol yazar-çizercilerinin Ecevit'ten ve onun hükümetinden isteye isteye bıkmadığı, ama "Umudumuz" (!) Ecevit'in iktidara gelmeden önce defalarca söz verdiği halde bir türlü yapmaya yanaşmadığı şeyi yapacaktır STKP. Ne diyelim Allah yardımcısı olsun... İnşallah Ecevit, Demirel veya bir başka liderli hükümet, şu STKP'nin böylesine masum dileği karşısında insafa gelir, 141-142 yi kaldırır, STKP de Türkiye' ye gelir, seçimlere katılır, 225'in üzerinde "saylav" çıkarır, Amerika, Almanya ve diğer emperyalist devletlerde bizim yerli parababaları devleti STKP'nin hükümet kurmasına izin verir, STKP de kurduğu "Demokratik Devrimci Hükümet"iyle "devlet mekanizmasını", "gericilerden, faşistlerden temizler". (!)

Artık iyice gördüğümüz gibi STKP'nin ne devrim yapmak diye bir problemi var ne de bir Marksizm-Leninizm'le uzak yakın bir ilişiği. O sadece reformist bir burjuva partisidir.Çünkü o burjuva devlet makinasını "bürokratik ve askeri makinayı kırmak, bütün gerçek halk devrimlerinin ilk şartıdır" diyen Marksist-Leninist öğretiyi ve aynı zamanda bütün gerçek halk devrimlerinin en temel kavramını reddediyor. Onun yerine "devlet mekanizması: Ordu, polis, jandarma, adalet mekanizması...... bakanlıklar"ı "gericiler den", "faşistlerden temizleme'kle yetieceğim diyor. Böylece de reformcu bir burjuva sosyalist partisi olduğunu belgelemiş oluyor.

STKP'NİN ORDU'YU KURTARIŞI

STKP oportünist özünü sergilemeyi sürdürür. Programın 55 inci sayfasında şöyle denir:

"Türkiye Komünist Partisi, orduyu emperyalistlerin NATO'nun işbirlikçilerin, militarist kliğin elinden kurtarmayı öngörür."

Önce ordu nedir? Onu hatırlayalım:

"Burjuva topluma özgü merkezi devlet iktidarı, mutlakiyetin batış çağında ortaya çıkmıştır. Bu devlet makinasının en karakteristik iki kurumu bürokrasi ve sürekli ordudur.

"Bürokrasi ve sürekli ordu, burjuva toplum gövdes. üzerindeki asalaklard,r. Bu toplumu rahatsız eden iç çelişmelerin doğurduğu, ama onun hayati gözeneklerini "tıkayan" asalaklar." (Lenin, Devlet ve İhtilal s: 41)

"Sürekli ordu ve polis, devlet gücünün başka cebir aletleridir; ama başka türlü nasıl olabilirdi?". (Lenin, age s:17

Gördüğünüz gibi, burjuva devleti, adları bürokrasi ve ordu olan iki ana parçadan oluşur. Demek, ordu burjuva devletinin iki parçasından biridir.

STKP programı daha önce burjuva devletini "emperyalist ajanlardan", gericilerden" temizliyordu. (!) Şimdi ise ayıklamayla yetinmiyor. Orduyu (burjuva devlet mekanizmasının hemen yarısını tümden kurtarma "operasyonuna" girişiyor. Yani STKP burjuva devletine acıyor. Onun burjuvazinin elinden tutsak olduğunu düşünüyor. Ve onu, burjuvazinin elinden çekip alarak kurtarmak istiyor. Bakın siz şu STKP'nin teorisinin derinliğine(!) Burjuvazinin elinden devletini alarak kendi amacı için kullanmak ve burjuvaziyi devletsiz bırakmak istiyor. Ve böylece de devrimi yapmış oluyor. Ne esaslı bir devrim teorisi değil mi?

Şaka bir yana, artık apaçık görülüyor ki STKP burjuva devletinin bir zulüm makinesi, bir şer örgütü olduğunu söyleyen Marksist devlet teorisini hiç mi hiç bilmiyor. Tersine burjuva devletini, burjuvazinin elinde tutsak olan bir masum genç kız sanıyor. Ve onu kurtararak özgürlüğüne kavuşturmak, sonra da kendi amacı için kullanmak istiyor. Bir devrimin, bu şer örgütünü yıkıp parçalamadan yok etmeden başarıya ulaşamayacağını hiç bilmiyor.

SOSYALİZMDE "BASKİ" YOK MU?-

STKP programı şöyle der:

"TKP'nin uzak amacı Türkiye'de sosyalizmi kurmaktır. "Ancak o zaman... Baskının, sömürünün, ezginin, zorbalığın her türü kökünden kazınabilir..." (agy s:19)

STKP, sosyalist toplumda "baskının her türü kökünden kazınabilir" diyor. Yani sosyalist toplumda hiçbir tür baskının olmadığını söylüyor. STKP bu anti-marksist teziyle bir kez daha bilgisizliğini ve oportünizmini sergilemiş oluyor.

Oysa biliyoruz, sosyalist toplumda baskı vardır. Bu baskı, proletaryanın; yenilmiş, iktidardan alaşağı edilmiş bulunan eski sömürücü sınıfların direncini kırmak için onlar üzerinde uyguladığı baskıdır. Proletarya, bu baskıyı kendi devletiyle uygular.

"Proletaryanın, sömürücülerin direncini kırmak için olduğu kadar, nüfusun büyük yığınını-köylüler, küçükburjuvazi, yarı proleterler- sosyalist ekonominin "kurulması" işinde yönetmek için de devlet gücüne, merkezi bir güç örgütüne, bir şiddet örgütüne ihtiyacı vardır." (Lenin, Devlet ve İhtilal s: 37)

Demek, proletarya devletinin bir görevi sosyalizmi kurma işinde halk yığınlarını yönetmekse, bir görevi de yenik sömürücü sınıfların direncini kırmaktır. Bu iş ise onlar üzerine sistemli bir baskı uygulayarak başarılabilir.

"Devlet" "özel bir baskı gücüdür" Engels'in bu hayranlık verici ve son derece derin tanımlaması, burada en mükemmel bir açıklıkla ifade edilmiştir. Bundan şu sonuç proletaryaya karşı burjuvazi tarafından, milyonlarca emekçiye karşı bir avuç zengin tarafından kullanılan bu "özel-baskı gücü", burjuvaziye karşı proletarya tarafından kullanılan bir "özel baskı gücü" ile yer değiştirmelidir. (Proletarya Diktatörlüğü) "Devletin devlet olarak ortadan kalkması"nın anlamı işte budur. Ve toplum adına üretim araçlarına elkoma "eylem'inin de anlamı budur." (Lenin, age s: 27'

"Devlet bir gücün özel örgütüdür; belirli bir sınıfın sırtını yere getirmeye mahsus bir şiddet örgütü. Peki, proletaryanın yenmek zorunda olduğu sınıf hangisidir? Sadece sömürücüler sınıfı elbette, yani burjuvazi. Emekçilerin, ancak ve ancak sömürücülerin direncini kırmak, onu baskı altına almak için devlete ihtiyaçları verdır..." (Lenin, age s: 35)

Lenin Usta'dan yaptığımız bu aktarmalardan sonra sanırız konu hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak kertede aydınlanmıştır. Artık iyice görülmüştür ki sosyalist toplumda "baskı" vardır. Ve bu baskı proletaryanın, burjuvazi üzerindeki baskısıdır.

Her türlü baskının son bulduğu toplum, Komünist toplumdur. Veya Komünizmin ikinci aşamasıdır (Birinci aşama sosyalizmdir)

STKP sosyalizmde, "her tür baskı son bulur" demekle sosyalizmle komünizmi birbirine karıştırmakta, iki toplum konağı arasındaki farklılığı kavrayamamaktadır.

STKP kurmayları yaklaşık elli yıldır sosyalist ülkelerde yaşamaktadırlar. Ama görüyoruz ki, sosyalist toplumun da, proletarya diktatörlüğünün de ne olduğunu zerrece anlamamışlardır. Onlar öyle derya kuzularıdır ki, "derya içinde yaşarlar; ama deryanın ne olduğunu bilmezler".

KAPİTALİZM'DE EMEKSEVER OLAN KAPİTALİSTLER SINIFIDIR..

STKP programı yazar:

"Halkımız emekseverdir, çalışkandır, yeteneklidir." (s: 13)

Demek dünya da "çalışkan" olmayan "yetenekli" olmayan halklar da varmış. (!) Ama tanrıya şükür ki biz bu halklardan değilmişiz. Bizim halkımız "çalışkan"mış, "yetenekli"ymiş(!)

Gelelim esas eleştireceğimiz noktaya. STKP yukarıda aktarılan cümlesinde: **"Halkımız emekseverdir"** diyor. Bu düşünce: günümüzde halk kavramının kapsamı içine giren Yaban Burjuvalar için söylenirse doğru olur. Bir dereceye kadar, antika köy ve kent küçükburjuva yığınları için söylenirse doğru olabilir. Çünkü onlar da kendi topraklarında ya da atelyelerinde kendi adlarına bireycil üretim yapan küçük üretmenlerdir. Ve yarattığı değerler kendi mülkleridir. Ama halk içindeki en modern ve sonuna kadar biricik sınıf olan işçi sınıfı için söylenirse son derece yanlış olur. Neden mi? Şundan: (Bir zamanlar eski TİP ABA'cıları da STKP'nin "emeksever"liğiyle aynı anlama gelen "emekten yana"yız şeklindeki işveren parolasına sarılmışlardı. Kıvılcımlı Usta o zaman TİP ABA'cıların bu oportünist anlayışlarını şöyle eleştirmişti):

"Böylesine "emekten yana" oluş (veya "emeksever" oluş. Dev-Der), her işverenin en kutsal ülküsü değilmidir? Çünkü kapitalizm içinde yaşadığımızı kimse unutamaz Kapitalizmde, işçi için "emeği" yok, işgücü vardır. İşçi başka satacak hiçbirşeyi kalmamış insan olarak, işgücünü pazara çıkarır. İşgücünün "Emek" olması, işverenin eline geçtikten sonra, işyerinde başlar. İşgücü işçinin, onun kullanılması ile doğan Emek işverenin 'ıKişi mülkü" olur.

"Demek azıcık bilimsel konulunca: Kapitalizmde Emek: İşverenin mülkü olduğuna ve işveren yanında bulunduğuna göre, "Emekten yana" olmak (ya da "emeksever" olmak, Dev-Der), işverenden yana olmaya döner. Sosyalizm Kapitalizmde "İşgücünden yana"dır (veya İş gücüsever"dir. Dev-Der); işveren "Emekten yana"dır. (veya "emekseverdir" Dev-Der). ABA'cıların hot sosyetede o denli hoşaflı karşılanışları da bundan ileri gelir" (Hikmet Kıvılcımlı, Uyarmak için Uyarmalı, s: 14)

Demek bizim STKP'lilerin de hot sosyetede hoşaflı karşılanmaları da bundan ileri geliyor.

STKP PROGRAMI REFORMİST BİR PROGRAMDIR

Gerçek bir proletarya partisinin programında bulunması gereken tek şey: o partinin iktidara gelince neler yapacağıdır. Yani tüm halkın ihtiyaç ve isteklerinin o parti iktidarınca nasıl karşılanacağıdır. Görüşümüzü örnekle belgeleyelim:

1902 de Lenin'in de bulunduğu beş kişilik bir komite tarafından hazırlanan RSDİP program taslağının üç sayfalık bir teorik bölümden sonra gelen pratik (talepler) bölümü şöyle başlar:

"Bu sebeplerden dolayı Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisinin kendi yakın politik görevleri olarak, çarcı otokrasinin yıkılıp atılması ve onun yerine, şunları sağlayacak olan demokratik kurumlara dayalı bir cumhuriyetin geçirilmesini öngörür". (Lenin, RSDİP PROGRAM TASLAKLARI s: 25)

Gördüğümüz gibi talepler mevcut çarcı otokrasiye yöneltilemez. Tersine, çarcı otokrasiyi iktidardan alaşağı edecek olan, ve proletarya partisine yönlendirilen "geçici devrim hükümeti"nden istenir bu taleplerin karşılanması.

Yani proletarya partisinin kendi hegemonyası altında olan "geçici devrim hükümeti'yle bu talepleri karşılayacağını söyler.

Ve toplam baş sayfada açık ve kesince förmüle edilen taleplerden sonra, programın son pragrafı yine şöyle diyerek sözkonusu prensibi bir kez daha göze batırır:

"Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi, işaret edilen politik ve sosyal değişikliklerin tam, tutarlı, sürekli olarak yerine getirilmesinin ancak otokrasiyi yıkıp atmek ve bütün halk tarafından seçilen bir Kurucu Meclisin toplantıya çağırılmasıyla başarılabileceğine katiyetle emindir. (Lenin, Age s: 30)

Tekrardan korkmayalım. Vatan Partisi programı da bu bilimcil prensibin ışığında kaleme alınmış, Türikey'nin en ileri programıdır. Vatan Partisi programının bu özelliğini Kıvılcımlı şöyle dile getiriyordu:

"Bir gece işçi sınıfı iktidara gelse ertesi sabah Türk Milletine hemen sunabileceği uygulama olarak Vatan Partisinin Tüzük ve ve Programı her zamankinden daha kaçınılmaz aktüelliğini (günün konusu oluşunu) koruyor." " O ilk biçimi ile Vatan Partisi Tüzüğü ve Programı, bugün de iş yapmak isteyen için, hiç kafa çatlatmayan ve işi karıştırmayan pratik direktifli plan özetidir. (İşçi sınıfı Partisine giriş)

Gördüğünüz gibi gerçek Marksist-Leninist partiler, iktidara gelince ne yapacaklarsa, pratik direktifler biçiminde onları formüle ederler programlarında.

Bu açıdan STKP programına baktığımızda, ortada bir program göremeyiz. Çünkü başta da söylediğimiz ve örneklerle de gösterdiğimiz gibi, onun ilk 37 sayfası antimarksist laf kalabalığıyla doluydu. Ama yazık ki programın geri kalan sayfaları da incelediğimiz sayfalardan pek farklı değildir. Görelim:

Program "Demokratik Dönüşümler" başlığını taşıyan 37-42. sayfaları arasında yer alan bölümü ise mevcut parababaları devletinden dilenen reformist taleplerle doludur. Anlaşılan STKP programının amacı, parababaları devletini halk yararına reformlar yapmaya ikna etmektir. Bu talepleri birkaç örnekle gösterelim:

"Türkiye'nin emperyalist devletlerle bağlamış olduğu bütün köleleştirici antlaşmalar bozulmalıdır.

"NATO'dan çıkılmalı.

"İkili anlaşmalar yırtılmalıdır." (Agy s: 38)

Bunlara benzer 20 tane talep parababaları devletine sunulur. Ne diyelim inşallah burjuvazi insafa gelir de şu STKP kulunun isteklerine kulak verir.

STKP programın,n "İleri Demokrasi" başlığını taşıyan 43 üncü sayfasının ilk paragrafında şöyle denir:

"Demokratik toplum düzeni işçi sınıfının ağır bastığı işçi-köylü bağlaşıklığına, emekçi yığınların halkın egemenliğine dayanır. Demokratik devlet, işçi sınıfının, halk yığınlarının egemenliğini sağlar. Köklü, devrimci dönüşümleri gerçekleştirir".

Hele şükür diyoruz, STKP iktidara gelince neler yapacağını nihayet anlatacak şimdi.Fakat STKP -parababalarından reform dilenmeye o denli alışmış ki, bunca gevezelikten ve reformlar dilendikten sonra gelebildiği bu son bölümde bile bir paragrafta ne yapacağını anlatırsa, diğer bir paragrafta ynie reform dilenciliği yapıyor.

Örneğin bir paragrafta: "Emperyalizme hizmet, demokratik düzeni yıkmaya çalışmak, sabotaj ağır suç sayılır ve bu suçları işleyenler ağır ceza görür" denerek ne yapılacağı anlatılırken; hemen alttaki paragrafta bugünkü devletten şöyle denerek reform dilenilir: "işçi sınıfı toplum gelişmesinin, devrimlerin yapıcısı (devrimi tek başına bir sınıf yapamaz, devrim halk çoğunluğunun devrim hareketine aktif biçimde katılmasıyla gerçekleşebilir. Dev-Der) yöneticisi ve koruyucusudur. Bütün politik, demokratik ve sendikal haklarına kısıntısız kavuşmalıdır". (Agy. s: 47)

Yine bir maddede: "Tarım işçilerine çalışma yerinde bedava barınak ve ulaşım sağlanır derken hemen altındaki maddede "İşsizlik sigortası kanunu derhal kabul edilerek uygulanmalıdır" denerek yine mevcut devletten reform dilenilir.

Yine: "Emekçilerin konut sorunlarının çözümlenmesi, ucuz konut kredileri, bütün orta tabakaları ve dar gelirli yurttaşları kapsamına almalıdır."

"Orta tabakalar, esnaf ve fakir işçiler vergi ağırlığından kurtarılmalıdır. (s: 55) gibi CHP sinden MSP sine hatta MHP sine kadar her türden bezirgan partinin her gün geveledıği cinsten, belirsiz, bayağı taleplerle bugünkü devletten reform dilenilir.

Ve bu reformist talepler şöyle uzar gider:

"Halk eğitimine devlet bütçesinden ayrılan pay arttırılmalıdır." (Amin) (!)

"Devlet okul yapımına, öğretmen yetiştirilmesine hız vermeli, modern laboratuarların, kitapların...... sayıları önemli ölçüde arttırılmalıdır." (Amin) (!)

"Bütün eğitim kurumları ve sistemi gericilerden temizlenmelidir. (Amin) (!)

"Genel, zorunlu parasız ilkokul öğretimi gerçekleştirilmelidir. Okullarda, orta ve yüksek öğretim kurumlarında öğretim karşılığı olan bütün ödemeler kaldırılmalıdır". (Amin)

"Öğrenci yurtları bedava olmalı, sayıları da arttırılmalıdır." (Amin (!) s: 59)

'Okuma-yazma bilmezlikle kesin bir savaş açılmalı, halk okutulmalıdır". (İnşallah) (!)

"Üniversitelere özerklik verilmeli, üniversite öğrencilerine ve örgütlerine yönetim işlerine geniş ölçüde katılma hakkı tanınmalıdır." (Amin) (!) (s: 58)

"TKP' sıkıyönetim yasakları, gerici yasalarla kapatılan ilerici, demokratik gençlik ve üniversite örgütlerinin açılmasını ister." (İnşallah açıl,r) (!) (s: 57)

Örnekleri daha fazla uzatarak okuyucuyu sıkmayalım. STKP programının, güya iktidara gelince neler yapılacağının anlaşılacağı "İleri Demokrasi" başlıklı son bölümünde aşağı yukarı üçte birlik bir kısmı bugünkü iktidardan dilenilen bu türden reformist taleplerle doludur.

Peki bu son bölümün geriye kalan kısmında, iktidara gelince neler yapacağı mı teklifleştiriliyor? Ne gezer. Bu üçte ikilik kısmının yine bir bölümü de prensip ilanlarıyla doludur. Örneklerle gösterelim:

"TKP sendikaların, burjuvazinin politikasınıa alet edilmesine, sarı sendikacılığa karşı, genel grev, dayanışma grevi haklarının elde edilmesi, sendikal ve toplu sözleşme haklarına konan kısıtlamaların kaldırılması için sürekli bir savaş yürütür." (Agy s: 49)

Gördüğümüz gibi bu paragraf, sendikal mücadele üzerine bir prensip ilanıdır. Besbelli ki böyle prensip ilanlarının bir programda kesinlikle yeri yoktur. STKP programında bu türden prensip ilanlarına pek sık rastlanır. Birkaç örnek daha verelim:

"Tükiye Kömünist Partisi yurt dışında bulunan işçilerimizin politik ve sosyal sorunlarıyla yakından ilgileniyor ve bu sorunların çözümü için savaşıyor." (s: 50)

"TKP, burjuva hükümetlerinin ve sarı sendikaların Bati Avrupa ülkelerindeki işçilerimizin sorunları ile uğraşmalarına, tam tersine büyük emperyalist tekellerle birlik olmaların karşı sürekli bir mücadele yürütür". (s: 51)

"Mühendis, mimar, doktor, avukat, yazar ve sanatçı gibi meslekten olanların yaşama düzeyinin yükseltilmesi için savaşır."

Memur, öğretmen, subay gibi aydın emekçilerin haklarına sahip çıkar. Maaşlarının kültürel ve sosyal ihtiyaçlarını karşılayacak düzeyde olmasını ister."

"TKP kadınların toplum hayatında aşağılanması ve ezilmesine karşı çıkar"

"TKP, devrimci yurtsever gençliğe emperyalizmin, işbirlikçi burjuvazinin uyguladığ, kanlı terörüne karşıdır ve gençliği var gücü ile savunur.

"TKP, burjuvazinin, gençlik hareketini parçalamak, işçi sınıfından koparmak hedefinden ayırmak için giriştiği bütün provakasyonlara, ters akımlara, Maoculuğa, Troçkizme, anarşizme karşı var gücüyle savaşır." (s: 57)

Örnekleri burada keselim. Gördüğümüz gibi STKP programı, iktidara gelince yapacağı uygulamayı anlatacağına, bu türden yavan, soyut, belirsiz prensip ilanlarıyla meseleyi geçiştirmek ister. Tüm bu hatalar STKP'nin aslında burjuva sosyalist bir parti oluşundan kaynaklanmaktadır.

STKP programını okuyanlar bu türden sayfalar dolusu prensip ilanlarıyla karşılaşacaklardır. Böyle prensip ilanlarının bir programı, program olmaktan çıkardığını, bu yüzden de gerçek bir proletarya partisinin programında bu çeşit ilanların kesinlikle yer almaması gerektiğini öğütleyen ve bu hatasından dolayı Plekhanov'un "İkinci Taslak Programı"nı acımasızca eleştiren Lenin Usta'yı okuyalım:

"Programın bütün özelliği bence, bu taslağın en güzel ve temel hatası olarak onu kabul edilemez yapmaktadır. Özellikle, o, pratik mücadele ile meşgul olan bir partinin programı değil, fakat bir Prinzipenerklarung'dur (bir prensipler deklerasyonudur); o daha ziyade öğrenciler için çoğunlukla henüz Rus Kapitalizminden değil, fakat genel olarak kapitalizmden haberdar birinci sınıf öğrencileri için (özellikle en önemli kısmı kapitalizmin tanımlanmasına hasredilen) bir programdır. Bu temel hata daha büyük ölçüde tekrarlamalara da yol açıyor ve program bir gerekçeye dönüşüyor." (RSDİP PROGRAM TASLAKLARI s: 32)

Lenin Usta, Plekhanov'un taslağının sözkonusu hatası yüzünden militan bir partinin programı olamayacağını, olsa olsa birinci sınıf öğrencileri için bir ders kitabı olabileceğini söylüyor. STKP programı ne yazık ki o işe de yaramaz. Çünkü o, yığınla oportünist anti-marksist görüşlerle doludur.

Görüldüğü gibi STKP programı, bir program değil, tarih üzerine gevezeliklerle, bugünkü devlete yöneliten refoımist taleplerle ve yavan prensip ilanlarıyla dolu bir çorbadır.

STKP PROGRAMINDA YER ALAN TALEPLER GERİ VE OPORTÜNİST TALEPLERDİR.

Şimdi gelelim STKP programındaki taleplerin geri ve oportünistözleri sergilemeye:

Yukarıda bu oportünist taleplerden ikisini (STKP'nin devlet ve orduyu "kurtar"ışını) konuyu bölmemek için incelemiştik. Yine STKP'nin Türkiye'de "Yabancı Tarım tekelleri"arayacak denli Tükiye'den habersiz oluşuna değinmiştik. Birkaç örnek daha vererek bu taleplerin nasıl on para etmez şeyler olduğunu gösterelim.

STKP "TARAFSIZ DIŞ POLİTAKA" İSTER

"Tarafsız ve bağımsız dış politika ilkesine geçilmeli ve bu ilkelere titizlikle uyulmalıdır." (STKP programı s 38)

Biliyoruz ki bugün iki dünya vardır: Kapitalizmin eski dünyası ile Sosyalizmin her gün gelişen ve güçlenen yeni dünyası. Ya da bugün yeryüzünde iki cephe vardır: Emperyalizm Cephesi ile Sosyalist Ülkeler, Uluslararası Proletarya ve Dünya Ezilen Halklarından oluşan Sosyalizm Cephesi. Bu iki dünya veya iki cephe arasında, hergün her saat, gizli ya da açık, dolaylı ya da dolaysız bir savaş sürecektir.

İşte böyle bir ortamda "tarafsız politika" ne anlama gelir? Hiç kuşkusuz sosyalizme, proletarya hareketine ve ezilen dünya halklarının mücadelesine ihanet ve de dolaylı yoldan emperyalistlerin kuyruğuna takılmak anlamına gelir. Bu, iki kere iki dört ederce kesindir. Sözü Lenin Usta'ya bırakalım: "Bütün dünyadaki kapitalist ülkelerin Sovyet Rusya'ya karşı ittifakı: İşte uluslararası siyasetin bugün gerçek temeli budur. Kaldı ki, kapitalist ülkelerdeki milyonlarca insanın kaderinin buna bağlı olduğunu da anlamak durumundayız. Bugün dünyanın her köşesinde, küçük bir kapitalist ülkeler gurubunun kontrolü sözkonusudur. Ve durum öyle gelişmektedirir ki, ortada sadece iki alternatif söz konusudur: Ya devrimden ve savaştan sa-

kanıp burjuvazinin kitleleri nasıl kandırdığını, kitleleri çahil bırakmak için başvurduğu yolu görmeyen insanlar gibi bugünkü kavgadan uzak kalmak -ki bu kişinin tümüyle siyasal bilinçten yoksun olduğunu gösterir- yada proletaryanın diktatörlüğü için kavgaya katılmak.

"Proletaryanın kavgasından sözederken gerçekten içteniz. Herkes ya bize katılır, ya da öteki tarafa. Taraf tutmaktan sakınmak ise fiyaskoyla sonuçlanacaktır.

"(.........) Ara yerde durmak mümkün olmuyor. Ya bir beyaz muhafızlar diktatörlüğü olmalıdır. (ki bütün Batı Avrupa ülkelerindeki burjuvazi bize karşı silahlanarak hazırlanıyor), ya da proletaryanın, diktatörlüğü. Her yerde aynı şey. Bunu açık ve seçik bir şekilde gördük." (Toplumda Siyasi Eğitim. Tan Yayınları s: 21-23)

Evet STKP, "taraf tutmaktan sakınmak" ve "ara yerde durmak" istiyor. Hem de buna titizlikle uyulmalıdır" diyor.

Biz STKP'ye ihanet sosyalizmi adını koyduğumuz zaman bazıları bizim STKP'ye olan "öfkemizden dolayı" onu böyle nitelediğimizi söylediler. Oysa biz siyasette öfkenin sahibine zarar getirmekten başka bir işe yaramadığını biliyorduk. Bu yüzden siyasi hasımlarımıza karşı öfke duymemayı öğrenmiştik. Biz, STKP'ye o adı verirken sadece olayı tanımlıyorduk. Bir ihanet sosyalizminden ise sosyalimz cephesine katılmasını beklememeliydik. O, elbette "tarafsızlık" edebiyatıyla dolaylı yoldan emperyalizm cephesinin ekmeğine yağ çalacaktı.

STKP İKTİDARINDA, BİR "YÜKSEK MEMURUN AYLIĞI UZMAN BİR İŞÇİNİN AYLIĞININ İKİ KATI" OLABİLİRMİŞ

Şöyle denir:

"Hiçbir yüksek memurun aylığı uzman bir işçinin aylığının iki katını aşamaz." (STKP programı, s: 47)

Demek "iki katını aşamaz", ama "iki katı" olabilir. Peki bunun gerekçesi nedir?, Neden bir "yüksek memur" uzman bir işçinin iki katı "aylık alabiliyor? diye STKP ideologlarına sormayalım. Besbelli ki yarın işçi sınıfı memur ologlarına sormayalım. Besbelli ki yarın işçi sınıfı onları iktidara getirirse (olmaz ya), işçi olacak değilya hazretler elbette memurolacaklar,hem de "yüksek memur." E o zaman nasıl katlansınlar "uzman bir işçinin" ücreti kadar para ile yaşamaya? Onlar cahil işçi değilki (!) Almanyalarda, Fransalarda, İngilterelerde tahsil görmüş, münevver insanlardı çoğu. Bu kadarcık da fark olsun arada (!)

Olmaya olsun, biz de helal ettik onlara bu kadarcık(!) ayrıcalığı, ama bilim ne der bu işe? Marksizm-Leninizm bu konuda nasıl bir prensip koymuştur? Bi de onu görelim:

Bu bakımdan, komün tarafından alınan ve Marx'ın önemle belirttiği tedbirlerden biri son derece dikkate değer: Bütün temsil ödeneklerinin, memur zümresine tanınmış bütün maddi imtiyazların kaldırılması, bütün memur aylıklarının "işçi ücretleri" düzeyine indirilmesi. Burjuva demokrasisinden proletarya demokrasisine, ezenlerin demokrasisinden, ezilen sınıfların demokrasisine, belirli bir sınıfı baskı altında tutmaya yarayan "özel güç" olarak devletten, halk çoğunluğunun, işçi ve köylülerin genel iktidarı tarafından eziciler üzerine uygulanan baskıya dönüş, en göze çarpar biçimde işte burada ortaya çıkar. Ve işte tam da devlet sorunuyla ilgili belki bu en çarpıcı ve en önemli nokta üzerindedir ki,Marx'ın öğrettiği şeyler, en çok unutulan şeyler olmuştur. Basitleştirilmiş açıklamalarda -sadini haline geldikten sonra, ilkel hıristiyanlığın "saflıklayısızdır bunlar- bundan hiç söz edilmez. İnançları devletrının", devrimci demokratik ruhuyla birlikte unutmuş bulunan hıristiyanlar gibi, bu nokta üzerinde bir "saflık"mış gibi susmak, "usuldendir".

"Yüksek devlet memurları aylıklarının indirimi, "sadece" saf, ilkel bir demokratizm davasıymış gibi görünür. Modern oportünizmin "kurucularından" biri, sabık sosyal demokrat Ed. Bernstein "ilkel" demokratizme karşı yavan burjuva alaylarını tekrarlamayı alışkanlık haline getirmiştir Bütün oportünistler gibi, günümüzün bütün Kautskitleri gibi, o da, ilk olarak, 'ilkel" demokratizme belirli ölçüde bir "dönüş" olmaksızın, kapitalizmden sosyalizme geçmenin imkansız olduğunu (çünkü, nihayet devlet görevlerinin çoğunluk tarafından, halkın tümü tarafından yapılması başka türlü nasıl mümkün olabilir?), ve ikinci olarak, kapitalizm ve kapitalist kültür üzerine dayanmış "ilkel demokratizm'in eski, yada kapitalizm öncesi çağların ilkel demokratizmi olmadığını hiç mi hiç anlamamıştır. Kapitalist kültür, büyük üretimi, fabrikaları, demiryolları, postayı telefonu vb. yaratmıştır. Ve bu temel üzerinde, eski "devlet iktidarı" görevlerinin büyük çoğunluğu öylesine basitleştirilmiş ve öylesine basit kayut-kuyut, denetim işletmelerine indirgenebilmişlerdir ki, ilköğretimden geçmiş bulunan herkes bu işleri yapabilir; basit bir "işçi ücreti" ile bütün bu işler pekala yapılabilir; öyleyse, bu işlerden her türlü imtiyazlı, "hiyerarşik" karakter kaldırılabilir (kaldırılmalıdır da).

"İstisnasız bütün memurların her işe seçimle gelip her an azledilmelerinin mümkün olması, aylıklarının normal bir "işçi ücreti" düzeyine indirilmesi gibi, işçilerle köylü çoğunluğunun çıkarlarını son derece dayanışık duruma getiren bu basit ve "anlaşılması kolay" demokratik tedbirler, aynı zamanda kapitalizmden sosyalizme götüren köprü hizmetini de görürler." (Lenin, Devlet ve İhtilal,)

Görüyoruz ki memura "kalifiye bir işçinin" "iki katı" gelir vadeden talep anti-marksist bir taleptir.

Bizim programımız olan 1954 Vatan Partisi Programı bu konuda: "Mebus maaşı orta hayat endeksinden yukarı çıkmayacak" (s: 35). "Bakanların kanun üstü durumlarına son verilecek; maaş ve tahsisat mebusunkinden farklı olmayacak, harcırah orta bir memura verilenden yukarı çıkmayacak" (s: 39) der. Böylece de tüm devlet kodamanlarına bugünkü düzenin sağladığı her türlü imtiyaz, bu kodamanlarla birlikte yok olup gider.

STKP'nin yukarıda aktardığımız talebinde eleştirilecek bir diğer konu da şudur: Söz konusu metinde "bir işçinin aylığının" deniyor. Demek ki STKP iktidarında, işçilere ücretleri bugünkü parabaları iktidarında olduğu gibi "aylık" olarak ödenecek. Bu ödeme biçimi işçi sınıfının değil, işverenin yararınadır. Bu yüzden gerçek işçi sınıfı partileri programlarında ücretlerin aylık değil, haftalık olarak ödenmesini talep ederler. Lenin Usta bu talebin, 1902 RSDİPT program taslağına şu şekilde konmasını teklif etmiştir:

"Yasa bir kontratla işe alınan bütün işçilere haftalık ödeme yapılmasını kabul ettirmelidir." (RSDİP Program Taslakları s: 27)

Yine Leninci Vatan Partisi Programında bu talep şöyle formüle edilir:

"Ücretler her hafta başı muntazam ödenecek" (s: 52)

STKP İKTİDARINDA "GENELLİKLE 8 SAATLİK İŞGÜNÜ UYGULANIR"MIŞ

STKP programı şöyle der:

"Genellikle 8 saatlik iş günü uygulanır." (s: 47)

Bu talep, burjuvazinin bugün uyguladığı, işgünü süresini belirleyen yasadan bile daha geridir. Çünkü "genellikle 8 saatlik işgünü uygulanır" demek, bazı hallerde işgünü 8 saatten daha uzun da olabilir demektir. Oysa burjuvazinin 1475 sayılı iş yasasının 61. maddesi: günlük çalışma süresini en çok 8, haftalık ise 48 olarak belirler. İşçinin bu saatlerin üzerinde çalışacağına ilişkin hükümler taşıyan kişicil ya da toplu iş sözleşmeleri yapılamaz.

Bizim STKP, bazı durumlarda işgünü 8, haftalık çalışma süresi 48 saatten daha uzun olabilir demekle, burjuvaziden bile daha gerici duruma düşmektedir.

Şimdi de gerçek proletarya partilerinde bu talebin nasıl formüle edildiğini görelim:

"Çalışma günü bütün ücretli işçiler için sekiz saatle sınırlandırılması; sürekli çalışma durumunda, en az bir saatlik yemek paydosu da sekiz saate dahildir." (Lenin Nisan-Mayıs 1917'de yeniden gözden geçirilmiş RSDİP programı, Eğitim Politikası ve Pedagoji üzerin s: 321)

RSDİP programı çalışma gününü 8 saatle sınırlar. Üstelik en az bir saatlik yemek paydosunu da bu 8 saate dahil ederek fiili çalışma süresini 7 saate indirmiş ve 7 saatle sınırlandırmış olur.

Vatan Partisi programı ise bu konuda şöyle der:

"Çabuk yıpranma, damar sertliği, tansiyon, kalp krizlerine karşı tavsiye edilen 5 günlük hafta umumileştirilecek... haftada azami 40 saat iş uygulanacak."

Görüldüğü gibi Vatan Partisi programı haftadaki çalışma gününü 5'e indirmiş olur. Haftalık en çok çalışmayı 40 saatle, günlük en çok çalışmayı ise 8 saatle sınırlandırmış olur.

Görüyoruz ki STKP programı bu konuda, 1971 de gözden geçirilen RSDİP programı ve 1954 yılında yazılan Vatan Partisi programını aşmadığı gibi mevcut burjuva yasaların bile gerisine düşmüştür.

STKP programı şöyle devam eder:

"Yeraltı madenlerinde, ağır ve sağlığa zararlı işlerde çalışma günü 6 saati geçemez." (s: 47)

STKP programı bu konuda da geridir. RSDİPT programı bu talebi şöyle koyar:

"Tehlikeli ve sağlığa zararlı üretim dallarında, günlük çalışma süresi sadece 4-6 saat olmalıdır." (Lenin, Eğitim Politikası... s: 321)

Gördüğümüz gibi RSDİPT programı tehlikeli ve sağlığa zararlı işlerde günlük çalışma süresini 4 saate kadar indirebilmektedir. Bu yüzden STKP programının bu talebi kendinden 60 yıl önce yazılmış bulunan RSDİPT Programının aynı konudaki talebinde daha geridir.

KOMİK BİR TALEP

STKP programı aynen şöyle yazar:

"Haftalık ve yıllık ücretli dinlenme izni uygulanır." (s: 47)

En bilinçsiz bir işçi bile bu cümleyi okuduğu ya da işittiği zaman kahkahalarla gülecektir ve bu cümleninin bir parti programında hem de adı "komünist olan bir partinin programına ait olduğuna kesinlikle inanmayacaktır. Çünkü Türkiye Burjuvazisi haftalık izni de yıllık izni de on yıllardan beri zaten uygulamaktadır. Ve bu iznin uygulanmakta olduğunu henüz ilkokula bile gitmeyen çocuklar bilmektedir. Bu yüzden kalkıp ciddi ciddi "haftalık ve yıllık izin" isteriz demek, istek sahibinin zavallılığını kanıtlamaktan başka bir işe yaramaz.

Söz konusu olan bu izinlerin süresidir. STKP hiç süre belirtmeden sadece "haftalık ve yıllık ücretli dinlenme izni uygulanır" demekle yine burjuvaziden bile daha gerici duruma düşmektedir. Çünkü burjuvazi hiç değilse az da olsa belirli bir süre koymaktadır.

VP Programında aynı konu şöyle formüle ediliyordu: 'Yılda en az bir ay ücretli tatil verilecek." (s: 52)

Yine biliyoruz, VP Programı "5 günlük hafta"yı genelleştirmekte, ücretli hafta tatilini de 2 güne çıkartmaktaydı.

ÇOCUK KONUSUNDA GERİ BİR TALEP

Şöyle denir:

"14 yaşına kadar çocuklar işe alınmaz." (STKP Programı s: 48)

Oysa aynı konuda "Program"ın 56. cı sayfasında şöyle deniyordu:

"İlkokul çağındaki çocukların çalıştırılması yasak edilmelidir."

Türkiye'de ilkokul çağı 7-12 yaşlar arasını kapsadığına göre yukarıdaki cümlede söylenen: 12 yaşından aşağı çocukların çalıştırılmasının yasak" landırmasıdır.

böylece, çalışma yasağı konan yaş sınırı 14'den 12'ye indirilmiş olmaktır. (STKP Programında, böyle bir yerde söylenenİ, bir başka yerde inkar eden cümleler çoktur. Örneğin: 50. sayfada: "Batı Avrupa Ülkelerinde aileleri ile birlikte bir milyona yakın işçi var" denirken, 17 sayfada: "Avrupa'ya "Ortak Pazar" ülkelerine iş aramaya giden Türk işçilerinin sayıları, aileleriyle birlikte bir milyonu aşmıştır denir. Yani Avrupa'daki işçi sayısı bir cümlede bir milyonun altında gösterilirken bir diğer cümlede bir milyonun üstünde gösterilir. Yine 9. sayfada "Memlekette (......) devleti ele geçirme süreci içinde olan (......) büyük burjuvazi egemenlik sürüyor" denirken 30. sayfada: tekelleşme süreci içinde olan bu burjuvazinin bütün devlet organlarına, mekanizmasına egemen oldu denir. Bu çelişmelerde (tabii tekrarlarda) gösteriyor ki STKP Programı değil bir programın, günlük, sıradan bir propaganda bildirisini taşıması gereken ciddiyetten bile yoksundur.)

Çalışma yasağı konan yaş sınırını 12'de kabul etsek 14'de kabul etsek, talep yine de geri bir talep olmaktan çıkmaz. Çünkü, RSDİP Programı bu konuyu şöyle koyar:

"İşverenlerin okul çağındaki (16 yaşına kadar çocukları çalıştırmasının yasaklanması; genç işçilerin (16-20 yaş) çalışma sürelerinin günde dört saatle sınırlandırılması ve bunların, sağlığa zararlı üretim dallarında ve maddelerde geceleri çalıştırılmasının yasaklanması." (Lenin Eğitim Politikası... s: 321)

Gördüğümüz gibi RSDİP Programında, çalışma yasağı konan yaş sınırı 16'dır. Ayrıca da genç işçilerin günlük çalışma süreleri 4 saatle sınırlıdır ve gelişimlerini engelleyici ağır işlerde çalıştırılmaları yasaktır.

STKP Programının bu maddesi şöyle devam eder:

"Çırakların korunması için hükümet ve sendikalar tarafından gereken bütün tedbirler alınır." (s: 48)

STKP antika esnaf çıraklığına son vermiyor. Bu antika sömürüyü ortadan kaldırmıyor. Tersine onun devamını istiyor Yalnız çırakların korunması için "gereken bütün tedbirleri alınır" diyor. Peki nedir bu tedbirler? O da belli değil, onu da söylemiyor. Söyledik ya, STKP devrimci bir parti değildir. Reformcu bir partidir sadece .

Oysa Lenin'in partisi, STKP Programından 60 yıl önce bakın bu sorunu nasıl çözmüş:

"16 yaşına kadar bütün kız ve erkek çocuklar için parasız ve zorunlu genel ve politeknik (bütün başlıca üretim dallarının temellerini teorik ve pratik olarak veren) eğitim; öğretim ile, çocukların toplumsal üretici çalışmasının sıkı bir şekilde birleştirilmesi,

"Bütün öğrencilere devlet hesabına yiyecek, giyecek ve ders araçları sağlanması." (Lenin. Eğitim Politikası ... s: 320)

Gördük ki RSDİP Programı çocukları, antika patronlara sağmal ettirmez. Çocukları parasız ve zorunlu genel ve politeknik eğitimden geçirerek onları kalifiye işçiler haline getirir ve modern üretimin yapıldığı fabrikalara ya da tarlalara gönderir.

ANALARA İLİŞKİN GERİ BİR TALEP:

STKP Programı şöyle der:

"Gebelik, doğum ve lohusalık süresi içinde üç ay ücretli izin verilir." s: 56)

Bu geri bir taleptir. RSDİP Programı bu konuda şunları talep eder:

"......8 hafta doğum öncesi ve 8 hafta doğum sonrası olmak üzere, doğum yapan kadınlara izin hakkı tanınması bu süre içinde ücretlerinin aynen ödenmesi. (Lenin. Eğitim Politikası... s: 321)

Gördüğümüz gibi, STKP Programında 60 yıl önce (1917) gözden geçirilen RSDİP Programı, her konuda olduğu gibi bu konuda da STKP Programından daha ileridir.

1954-VP Programı da ileridir STKP Programından. Orada da şöyle konur mesele:

"Doğumdan iki ay önce ve sonrası için ücretli izin verilecek..." (s: 53)

Anlaşılması bu kadar kolay konularda bile STKP Programının böylesine gericilik içinde oluşu sadece onun reformist bir burjuva partisi oluşuyla açıklanabilir.

STKP'NİN PAROLASI: "ULUSAL KÜLTÜR"DÜR

STKP Programının 58. sayfası şu başlığı taşır:

"ULUSAL KÜLTÜR ve EĞİTİM"

ve şöyle devam eder:

"Türkiye Kömünist Partisi, kültür ve eğitim işlerini memleketin en önemli sorunlarından biri sayar."

Ne kadar acı bir manzara değil mi? Üstte "ULUSAL KÜLTÜR" parolası, altta ise "Türkiye Kömünist Partisi" adı ...STKP Programında baştan beri oynanan komedi artık burada "trajediye karmıştır. Belki dünyada ilk kez, Marksist-Leninist olduğu iddiasında bulunan bir parti "ULUSAL KÜLTÜR" parolasına sahip çıkabilmekte, mandaların bile dalmaya cesaret edemiyeceği böylesine derin bir şövenizm bataklığına boylu boyunca dalabilmektedir.

Oysa bu papazların ve burjuvazinin parolasını, Ustalar belki yüzlerce kez yüzüne tükürmüşler ve bu parolanın işçi sınıfı için afyon, bir burjuva aldatmacası olduğuna işaret etmişlerdir. Sözü daha uzatmadan Usta'ya bırakalım:

"Her ulusal kültürde -az gelişmiş bile olsa- demokratik ve sosyalist bir kültürün unsurları mevcuttur. Çünkü her ulusta, hayat koşulları nedeniyle kaçınılmaz bir şekilde demokratik ve sosyalist bir ideoloji oluşturan emekçiler ve sömürülen bir kitle vardır. Fakat her ulusta, bir de burjuva (ayrıca çoğu durumlarda bir de aşırı gerici ve kilisecl) kültürü vardır. Hem de sadece "unsurlar" biçiminde değil, tersine egemen kültür olarak. Bu yüzden "ulusal kültür", kısaca toprak sahiplerinin, papazların ve burjuvazinin kültürüdür...

"Biz "demokratizm ve bütün işçi hareketinin uluslararası kültürü" sloganını getirirken, her ulusal kültürden, sadece onun demokrat ve sosyalist unsurlarını anlıyoruz; bunları sadece ve mutlaka her ulusun burjuva kültürüne burjuva, milliyetçiliğine karşı bir güç olarak anlıyoruz...

"Ulusal Kültür sloganının anlamı herhangi bir aydının, bu sloganı "uluslararası kültürün gerçekleştirileceği bir anlamda yorumlama" niyet ve vaadleri tarafından belirlenmektedir. Olgulara böyle bakmak, çocukça bir sübjektivizm olurdu. Ulusal kültür sloganının anlamı, belli bir ülkenin ve bütün dünya ülkelerinin tüm sınıfları arasındaki objektif karşılıklı ilişkiler tarafından belirlenmektedir. Burjuvazinin ulusal kültürü bir olgudur.. (Bu arada belirttiğimiz gibi, burjuvazi her yerde toprak sahipleri ve papazlar la anlaşmaktadır.) İşte, işçileri, burjuvazinin peşinden sürüklemek için onları körleştiren, aptallaştıran ve bölen kavgacı burjuva milliyetçiliği... Günümüzün temel olgusu budur.

Proletaryaya hizmet etmek isteyen herkes, bütün ulusların işçilerini birleştirmek ve hem "kendi" hem de yabancı burjuva milliyetçiliğine karşı sürekli savaşım vermek zorundadır. Ulusal Kültür slogan savunmanın yeri Marksçıların değil milliyetçi burjuvaların yanıdır.

"Somut bir örnek alalım. Bir büyük Rus Marksçısı, Büyük Rus Ulusal Kültürü sloganını benimseyebilir mi? Böyle bir insanın yeri, Marksçıların değil milliyetçilerin yanıdır. Bizim sorunumuz, Büyük Rusların egemen, aşırı gerici ve burjuva ulusal kültürüne karşı savaşmaktır; diğer ülkelerin işçileriyle sıkı bir ittifak içinde ve tamamen uluslararası bir ruhla, bizim demokratik ve işçi hareketimizin tarihinde de mevcut olan filizleri geliştirmektir. Büyük Rus toprak sahiplerine ve burjuvalarına karşı onların "kültür"-üne karşı, enternasyonalcilik adına ve Puriskeviç ve Struve'lerin özelleklerine uygun bir şekilde savaşmak... İşte bizim görevimiz budur. Yoksa Ulusal kültür sloganını yaymak ya da buna katlanmak değil. "(Lenin, Ulusal Sorun Üzerine Eleştirici Notlar. Eğitim Politikası ve Pedegoyi Üzerine, s: 299-300, Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı, s: 15-16-17)

STKP programı "Ulusal kültür" parolasını, hakim ulus proletarayasına ve halkına önermekle kalmaz; "azınlıklar" dediği mahkum ulus proletaryasına (Kürt Proletaryasına) ve Tükiye'de yaşayan diğer azınlıkların halklarına aynı parolaya sarılmalarını söyler. Şöyle der:

"Azınlıkların ulusal kültürlerinin ve dillerinin gelişmesini engelleyen etkenler, yasaklar ortadan kaldırılmalıdır." (s: 59)

Besbelli ki, Usta bu örneklerin de yüzüne tükürür. Dinleyelim:

"Aynı şey, en çok ezilen, aşağılanan ulusla, Yahudilerle ilgili olarak da geçerlidir. Yahudi Ulusal Kültürü sloganı hahamların ve burjuvaların sloganıdır, düşmanlarımızın sloganıdır." (Lenin, Age s: 300)

"Sınıf bilincine sahip işçiler, söz konusu edilen ister Büyük Rus, Ukrayna, Polonya, Yahudi ve Gürcü olsun, isterse herhangi başka bir ulus, "ulusal kültür" sloganının bir kilise ya da burjuva aldatmacası olduğunu kavramışlardır. 125 yıl önce, ulus daha burjuve ve proletarya olarak bölünmemişken, ulusal kültür slogan Feodalite ve Kilisecilliğe karşı savaşım için bütünsel ve tek bir çağrı olabilirdi. Fakat o zamandan beri, burjuvazi ile proletarya arasındaki sınıf savaşımı her yerde tutmuştur. "Tek ve bütün" ulusun, sömürenler ve sömürülenler olarak bölünmesi tamamlanmış bir olgu haline gelmiştir.

"Genel olarak, ulusal kültürden sadece kilisecıler ya da burjuvalar söz edilebilir. Emekçi kitleler için ise, sadece dünya proletarya hareketinin uluslararası kültürü söz konusudur. Ancak böyle bir kültür, ulusların tam ve gerçek hak eşitliği, ulusal baskının kaldırılması ve demokrasinin gerçekleştirilmesi anlamına gelir." (Lenin, Age s: 286)

Sanırız "ulusal kültür" parolasına sarılan STKP'nin ne menem bir parti olduğu artık iyice anlaşılmıştır.

STKP programındaki anti-marksist tezlerden sadece birkaç eşantiyon sunduk. Bu eşantiyonlar sanırız, STKP'nin teorik sefaletini gözler önüne sermiştir. Ve onun kesinlikle proletarya partisi olmadığını, bir reformcu burjuva partisi olduğunu katınlamaya yetmiştir.

Sonuç olarak pratik açıdan da, teorik açıdan da onu incelediğimiz zaman, onun gerçek TKP değil, SAHTE TKP olduğunu görürüz.

BİTTİ

Parababalarının Ekonomik v
Tek Yolu Devrim

Hiç kimsenin inkar edemeyeceği bir gerçeklik var: Türkiye bir bunalım krizler ülkesidir. Özellikle 1970 lerden bu yana hükümet değişiklikleri, muhtıralar birbirini izliyor. Her gün biraz daha kavurucu olan işsizlik ve pahalılık cehenneminde yaşıyoruz. Türkiye, kapitalizm denen üretim biçimi yeryüzüne doğdu doğalı geridir, yoksuldur ama son on yıldaki patlamalı durum, geçmiş altüstlüklere göre çok daha etkili ve sarsıcı oldu.

1970'lerde bunalımların sık ve şiddetli oluşunda bağlı bulunduğumuz kapitalist dünyanın genel problemlerinin az çok etkisi olmakla beraber, asıl belirleyici olan kendi ülke orijinalitemizin kışkırttığı ilişki ve çelişkilerdir. 27 Mayıs 1960 politik devrimiyle çalışan yığınlara kırıntılar biçiminde de olsa sosyal haklar getiren, sosyalist kültürün yerleşmesine kapıları açan ordu gençliğimiz, Türkiyeyi yerli-yabancı parababaları için bir dikensiz gül bahçesi olmaktan çıkardı. «27 Mayıs: Parababaları sömürüsünün kendisini kaldıramadı, halk içinde bu sömürünün yarattığı ateşi ölçecek termometreyi koydu: Sosyalizmi serbest bıraktı.» (H. Kıvılcımlı. Sapa Oturtulan Parlamentarizm. D Derleniş Sayı: 10) 1960'larda başlayan toplumcul uyanış ve örgütlenme ruhu, en kompleks ve en kesin biçimiyle bir işçi sınıfı partisine varamasa bile halk yığınları içinde kölelik zihniyetini, toprakbentliği uyuşukluğunu geniş ölçüde sarstı. Parababaları, eskiden, yani 1960'lar öncesinde olduğu gibi işçisine dilediği ücreti vermekte güçlük çekmekte, işçi sınıfı gereğinde insanca yaşayabilmek için kollektif aksiyonla karşı koyabilmektedir. Memuru, öğrencisi, köylüsüyle Türkiye insanı bir uyanış yoluna girmiştir artık. Bu yol, 1960'larda aydınlandı önümüzde. Şimdi, parababalarının istediği Türkiyeyi yeniden karanlığa boğabilmektir. Örgütlenme ruhunu yok edebilmek, insanları birer robot gibi idare etmek, isteğince ücret düşürüp fiyat yükseltmek, isteğince toprak ve insanımızı emperyalistlere teklifsiz peşkeş çekmek arzularıyla titreyen parababaları istediklerini yapabilmek için önlerinde engel olarak 27 Mayısın topluma getirdiği Sosyalist kültürü ve Sosyalist kitleleri görmektedirler.. Ve amaçları Türkiyeyi 27 Mayıs'ın öncelerine götürmektir. Parababaları hemen 27 Mayıs sonrasından başlayarak; bu amaca varmak için tekrar tekrar faşist diktatörlüğü tezgahlamaktadırlar.

1973'de, 1970'lerin birinci faşizm dönemi kapanırken toplumda sosyalizme yöneliş de büyük ölçülere ulaşıyordu. Proletarya Partisinin bir türlü reorganize edilememesinden, devrimci ortamdaki anarşiden yararlanan Finans-Kapital tilkisi, sosyal uyanışın önüne «sosyal demokrasi»yi umut olarak çıkarıyor, kısa CHP iktidarıyla yaratılan hava, arkasından Kıbrıs olayları bu uyanışı köstekliyordu. Sonra arka arkaya iki MC ile parababaları yeniden halka ve devrimcilere karşı saldırıya geçiyordu. Ancak MC dönemleri boyunca proleter ideoloji ve sosyal muhalefet yayılmasını sürdürüyordu.

Finans-Kapitalin faşist diktatörlükle sosyalist kültürü yok edebilmek rüyasını gerçekleştirebilmesi için CHP'nin de «boş» olduğunu halka göstermesi, ordu gençliğini CHP umudundan faşizm arabasına yönlendirmesi gerekiyordu. Finans beyleri için hükümet değiştirmek gömlek değiştirmekten daha kolaydı. 11 «Vicdanı hür» parlementerin katkısıyla CHP hükümet yapıldı. Parababaları tarafından iyice tımarlanıp ağzı gemlenmiş CHP, bir yandan halka «sol» hatta, «sosyalist» iktidar diye yutturulup onun yediği haltlar sayesinde sosyalist düşünce küçük düşürülmeye, yıpratılmaya çalışılırken bir yandan da devalüayondan faşist yasalara karşı her türlü halk düşmanı adım bu «halkçı» hükümet eliyle gerçekleştiriliyor, gene «halkçı», «demokratik sol» CHP'nin marifetleriyle sıkıyönetimler çağı açılıyordu.

14 Ekim 1979'a gelindiğinde artık açıkça «ara rejim», «kara rejim» denerek faşist diktatörlük tartışılıyordu. Finans-Kapitalin Milliyet, Hürriyet gazeteleri bile bangır bangır artık parlamentodan hayır gelmeyeceğini bağırıyorlardı. Hergün üstüste yorumlar ve haberlerle halka «otoriter bir bağımsız hükümet» telkini yapılıyordu. Parababalarının besleme köpeklerinin işlediği cinayetlerden kana boğulmuş, pahalılık, işsizlik çemberinde kıvranan halk zaten «ne olacaksa olsun» diyordu.

BEKLENMEYEN OLAY — SÜLEYMANIN DİRİLİŞİ

Iyice «ara rejim» hazırlıkları yapılırken seçim sonuçları epeyce şaşırtıcı oldu. Her seçimde kendi eliyle attığı oylarla kendi başına en püsküllü belaları seçe seçe şaşkına dönmüş halk yığınlarının şaşkınlığına bu kez parababaları da katıldılar. Doğrusu Süleymanın dirilişi onlar için de büyük sürpriz olmuştu. Parababalarının temsilcileri sadece «yaşasın demokrasi» demekle yetiniyorlardı. Şimdi ne olacaktı? İlk davranan çaresizliğini ve yenilgisini gören Ecevit oldu. Seçim sonuçları belli olur olmaz istifa etti. Sıra Süleymanındı...

HALK MI SEÇER PATRONLAR MI?

Ecevit, 14 Ekim 1979'da halktan niye oy alamadı? «Anarşi» yüzünden veya «solcu» olduğu için mi? Hayır... Halk, peynir ekmek olsun bulamaz hale geldi de ondan. Parababaları kârlarının inanılmaz rakamlara çıktığı «devr-i Sosyal Demokrasi» de halk yığınları için YOK' lar çağı açılmıştı. Yağ yok, tüp yok, sigara yok, çay yok, şeker yok, benzin yok, gaz yok... Kısacası her taraf «yok oğlu yok»du. Ayrıca var olanların fiyatları da 22 aylık CHP iktidarı boyunca enflasyon ve resmi devalüasyonlarla en az % 200 artış göstermişti. Halk artık ağzıyla kuş tutsa CHP'ye oy vermezdi. AP ise MC'lerle denenmişti. Ama parababalarının demokrasicilik oyunuyla feleğini şaşırttığı halk yığınları oy davarlığına devam ediyor, olaylardan ders çıkaramıyordu. Çünkü en başta yığınları uyaracak, Demokratik Halk İktidarı için örgütleyecek bir PROLETARYA PARTISI yoktu. Devrimciler, tepeden tırnağa örgütlü faşizme karşı henüz çetelerle savaşıyorlardı. Sonuçta, halk sandıktan gene Süleymanı çıkardı. Süleymandan yokları var etmesi, hayatı ucuzlatması isteniyordu. Süleyman hiç ikircilik göstermedi. «Yangın var, yangını söndürmeye talibim» diyordu.

Süleymandan sadece halkın değil, başkalarının da bazı istekleri vardı. Ticaret ve Sanayi Odaları, Türk Sanayici ve Iş Adamları Derneği (TUSIAD), Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TISK) v.b. parababaları örgütleri yayınladıkları demeçlerle Süleymana yol gösteriyorlardı. İstedikleri şeyler, elbet halkın istediklerinin tam tersiydi.

«Muhteşem Süleyman»ın hükümete baş olmasından sonra, 9 Kasım 1979'da Ankara'da toplanan Hür Teşebbüs Konseyi, hükümete bazı önerilerde bulunuyordu. Bu öneriler, başlıca, yeni ve büyük bir devalüasyon, gümrüklerin düşürülmesi, kârlı Kamu Iktisadi Teşekküllerinin (KİT) özel teşebbüse devri, diğerlerinin özel teşebbüsle rekabet yapar durumdan çıkarılması v.b. gibiydi. Bu istekler aslında IMF'nindi. Bizim yerli parababalarımız da kendilerine düşecek yağlı kemik paylarını düşünerek ağızlarının suyu aka aka IMF'nin tekliflerini kendi teklifleri imişçe sunmaktan geri durmadılar elbet.

Halk, ucuzluk yapsın, yokları var etsin diye Demirel'e oy verdi. Demirel seçilir seçilmez ilk iş, yokların, pahalılığın ve sömürünün baş sorumlusu Finans beylerinin bir numaralı adamı, MESS (Madeni Eşya Sanayicileri Sendikası) başkanı Turgut Özal'ı kendinden sonra en yetkili adam yaptı. Sonra da halkın kafasına indirdi yumruğu. Devalüasyon, zam, yoklara eklenen yeni yoklar. Demirel seçildiği için teşekkür ediyordu sanki. Ne olursa olsun halk gene seçer onu veya benzerlerini. Burnundan kıl koparttırmaz küçükburjuva devrimcilerimiz «Proletarya Partisi» megalomanyaklıkları ve pozlarıyla burjuvaziye yem oladurdukça, biraraya gelip halka yol gösterecek bir gerçek Proletarya Partisi olunamadıkça, parababalarının «demokrasi» oyunu böyle sürüp gidecektir.

GENE HALK YANDI

Demirel hükümeti, birkaç saat içinde vatandaşın cebindeki 100 T.L. sını 52 T.L. yapıverdi. 47 liralık dolar, 70 lira olunca kaçınılmazca para değerindeki bu düşme fiyatlarda büyük bir artışla sonuçlanacaktır. Paranın değeri yarıyarıya düşmüşse aynı malı almak için eskisinin iki katı para ödemek gerekecektir şimdi. «Ekonomik operasyon», «ekonomiyi kurtaracak cesur müdahale» sözleriyle üzeri örtülmeye çalışılan gerçek budur. Amerika, ve diğer emperyalist devletler Doların Türk Lirası karşısında değer kazanması nedeniyle aynı malı almak için şimdi yarı parasını ödeyecektir. Böylece geçici bir ihracat artışı olacak, bu ara bizim yerli komisyoncuların kemikleri artacak, yeraltı, yerüstü zenginliklerimiz emperyalistlerin midesine hızla yuvarlanmaya devam edecektir. Amerikan dolarının Humeyni'nin paçavraya çevirdiği prestiji biraz olsun düzelmiş olacak. dışa bağımlılığımız bir kat daha artacaktır. Devalüasyon bu demektir.

Ithalâtta gümrük paylarının düşürülr.esi «cesur operasyon»un ikinci maddesi. Böylece Türkiye, emperyalist üretim için bulunmaz bir pazar haline geliverecek. Gümrük resmi % 25' ten % 1'e kadar yani 25 kat birden düşürülmektedir. Bu tedbirin amacı, cılız da olsa sağda solda tutunmaya çalışan hür burjuvaziye ait üretim yerlerinin kapısına kilit vurmak, emper-

Siyasal Zulmünü Durdurabilmenin

erin Derlenişidir.

yalist mallarını rekabetsiz en ücra köylere kadar kazıklamaktır. Hür burjuvazinin kökünün kazınması, Ortak Pazar'a giriş için koşulmuş şartlardan biridir zaten.

KİT'lerin (Kamu İktisadi Teşekkülleri) parçalanması, zayıflatılmasını içeren, bazılarının özel ve güzel sektöre devrini amaçlayan tedbirlere gelince uzun söze gerek yok... «Karma Ekonomi» denilen sistemde KİT'ler, Finans-Kapitalin eksik gediğini kapamak, kârsız alanlarda halktan toplanan vergilerle zararına çalışarak özel sektöre hizmet etmek, her dairede onlarca genel müdür ve kalontor memura «ekmek parası» sağlamakla yükümlü işletmelerdir. Parababaları, kârlı hale geldikçe bu «devlet» işletmelerini «demokrasi» ve «karma ekonomi» icabı «kutsal mülkiyet» hakkının verdiği üstünlükle ceplerine indiriverirler. Özel sektör, sigarayı devletin elinden almak ister, çünkü paketi 5-7 T.L.'ya malolan sigara piyasada 50-60 Liraya kadar alıcı bulur ve fazla yatırım isteyen bir üretim dalı değildir. Özel sektörün Demiryolu yapmaya veya Demir-Çelik işletmesi kurmaya hakkı yok mu sanki? Niye o alanları istemez. Çünkü oralarda az parayla az zamanda çok kâr yoktur.

Devalüasyon oranını kat kat aşan enflasyonun dayattığı yeni zamlarsa vatandaşı yaşadığına, yaşayacağına pişman eder hale getirdi. Bazı tüketim mallarındaki zam oranı % 750-1000 gibi inanılmaz rakamlara ulaştı. Üretici yığınların ücret ve gelirleri kaplumbağa yürüyüşüyle artarken fiyatlar jet hızıyla yükselmekte, parababaları ve tefeci-bezirgânlar dışındaki tüm sınıf ve tabakaların gerçek gelirleri düşmektedir. Vatandaş, her geçen gün sofrasından bir lokma ekmek, sırtından bir gömlek çıkarmak zorunda kalmaktadır. Vurgun ve kârları arttıkça zevkten hergün biraz daha göbeklenip dörtköşe olanlar da var elbet: Özel sektörümüzün hazıryedi Finans beyleri, onların taşra ortağı tefeci-bezirgân ağaları...

Sonuç olarak oylarıyla Süleyman'ı dirilten halk, «kendim ettim, kendim buldum» demek zorunda kalmıştır.

BİZ NE YAPIYORUZ?

Pahalılık-işsizlik cehennemi diyoruz, faşizm cehennemi üzerindeki sırat köprüsündeyiz diyoruz, aynı şeyleri hergün bir daha, bir daha tekrarlıyoruz. Olaylar haklı olduğumuzu, doğru yolda olduğumuzu gösteriyor. Ama, halk cephesinde, pahalılığa, işsizliğe, faşizme karşı tedbirler maddesinde biz söylüyor, biz işitiyoruz. Işçi sınıfını ve halkı örgütlemekle görevli devrimciler, ya «Al Allah kulunu, zapteyle delini» sağı solu devirmekten öte iş görmemekte, ya da sağır sultan olmayı yeğlemektedirler.

Faşizme karşı mücadelede birinci şart örgütlü olmaktır. Örgüt denince İşçi Sınıfının partisi ve onun örgütlediği Halk Kurtuluş Cephesi akla gelir. Parti ve Cephe örgütlenmesi olmaksızın hergün saldırılarını bir kat daha artıran parababalarının faşizm azgındına karşı mücadelenin sözü bile edilemez. Örgütlenme ise birleşmekle mümkündür. Gelmekte olan faşist diktatörlüğe karşı yuvarlar çağını aşıp, gruplar anarşisini dağıtıp işçi sınıfının asgari programı çerçevesinde, aynı Proletarya Partisi içinde birarada örgütlenip güçlerimizi birleştirme momentini an be an kaçırmaktayız. Faşizme karşı geç kalmaktayız, çok geçmeden yaya kaldığımızı da göreceğiz. Yuvarlarla, çetelerle, tepeden tırnağa örgütlü açık-gizli CIA provokasyonlarına karşı bu ilkel mücadele aynı ilkellikte sürdükçe hem kendimize yazık etmiş hem de halkın çilesini uzatmış oluyoruz. Bu ikincisine ise hiç kimsenin hakkı yoktur.

Birleşelim, örgütlenelim... Işte açık yol ve biçim önerimiz: **Anarşi Yok! Büyük Derleniş!** Broşür halinde var, ilk sayımızda yayınladık, elden geldiğince pratikte savaştırdık.. Küçükburjuva ortamdan en ufak bir tepki bile yok. Devrimciler olarak birleşme görevini, görevden de öte mecburiyetini hâlâ elimizin tersiyle itmenin bizden ve halktan başka herkesin işine yaradığını hâlâ göremiyor muyuz? Yetmez mi, işçi sınıfına, halk yığınlarına ve kendimize ettiğimiz eziyet?

Devrimcilik ateşten gömlektir. Kırk yıl, kahırlı emek, göznuru ister. Iki paragraf kitap sözü ezberlemekle, İran veya Pekin radyosunu dinlemekle hatta onbeşgünde veya ayda bir defa çıkan bir yayın organını «kara kaplı» imişçesine hafızlayıp okumak, ve sadece bununla kalmakla devrimcilik olmaz. Olur sanıldığı için aklımız başımızdan bir metre yukarılarda. Ne yapıyor, bazı «devrimciler», «ilericiler» faşizme karşı? Bir çokları provokasyondan, parababalarının işini kolaylaştırmaktan öte iş görmüyor.

STKP'nin «komünist» geçinen gangster sendikacıları, sendika kongrelerinde Enternasyonal söyleterek güya komünistliklerini ispatladıklarını sanıyorlar. IGD'li «ilerici» gençleri, bayrak törenlerinde İstiklal Marşı çalınırken ayağa kalkmamakla pasifistliklerini ve mücadele kaçkını oluşlarını gizlemeye çalışarak komünist ve de hızlı «devrimci» olduklarını sanıyorlar. Aldanıyorlar. Bu saatten sonra lafla peynir gemisi yürümez. Finans Kapital'e bol bol prokasyon malzemesi sağlayan bu döneklerin, «ileri demokrasi» dümeniyle nasıl yığınları gerici sosyal demokrasinin kuyruğuna taktıklarını gördük, yaşadık. Yığın örgütlerini nasıl parçaladıklarını, devrimciler arasına kan davası kışkırttıklarını körler sağırlar bile gördü, duydu. Enternasyonal söylemekle komünist olabileceklerini sanıyorlar! Oysa bu işde kaçak lafta keskinlerin yaptıkları, finans kapitale faşist propaganda malzemesi vermekten başka bir şey değildir.

Halk güçlerini bölüp parçalamaktan, hergün radyolarıyla ve gülünç eylemleriyle burjuvazİye provokasyon malzemeleri sağlamaktan öte iş görmeyen bu beylerden halk için ne beklenebilir?

Sağda solda üçer-beşer gerici partilerin binalarını basıp pankart asan, banka şübelerine bomba atan, yangın çıkaran böylece cam, çerçeve, taş, tuğla ile mücadele etmeyi para babaları düzeniyle mücadele sanan o «korkunç» «Kurtuluş Orduları» veya «Propaganda Birlikleri» ne ne demeli?.. Faşizme karşı mücadelenin ancak işçi sınıfı ve halk yığınları içinde mümkün olabileceği gerçeğini hiç duymamışçasına devrimcilik oynayan bu beylerin yaptıkları iş, devrimcilikten çok kovboyluk değil midir?

Tam seksen yıl önce hem teorik, hem pratik planda son duası okunmuş narodnizmi yüz yıl sonra hortlatmaya çalışmak kimlerin değirmenine su taşımaktır? Bombalı pankartlar, patlamalı, yangınlı gösteriler halk için hangi anlamı taşıyor? Devrimcilerle halkın arasını açarak halkı finans-kapital yedeğine takmak askerlerle çatışarak ordu gençliğini faşizme doğru itmek devrimci harekete ne yarar sağlar?

Daha ne devrimcilikler var? Say say bitmez. Ama devrimcilerimiz, adları ne olursa olsun, kendilerini nasıl değerlendirirlerse değerlendirsinler aslında MÜCADELE KAÇAKLIĞI yapmaktadırlar.. Çünkü faşizme karşı birleşmek teklifimiz yok sayılmaktadır, demagojiyle, ajitasyonla militanlar avutulmaktadır. Mücadele kaçaklığından vazgeçmek zordur, ama olanaksız değildir. Önce nefis mücadelesiyle her türlü grup ve kişi kariyerizmini bir kenara atmak gerekir. Arkasından grup varlıklarını yok edip Derleniş Komiteleri içinde faşizmin saldırılarına karşı tek Proletarya Partisinde birleşmek ve Halk Uyanış Güçlerini örgütlemek gerekecektir.

Varsa başka bir çıkış yolu bilen beri gelsin Hodri Meydan...

Birleşmek için davranmayanın faşizme karşı mücadelede söz hakkı olamaz.

Kurtarılmış bölge rezaleti

Emirlerine **«kayıtsız şartsız»** uyulacağı için **faşist** MHP'ce **«kayıtsız şartsız»** desteklenen, **parababaları** azınlığının **«azınlık hükümeti»** kurdurtulduğunda Demirel, **«kurtarılmış** *bölge* **rezaleti son bulacak»** gibi bir laf etmişti.

Son günlerin olayları, Demirel'in **«kurtarılmış bölge»**den ne anladığı ve ülkeyi nasıl bir **«kurtarılmış bölge rezaleti»**ne çevirmeye yöneldiğini apaçık ortaya seriyor.

Demirel nasıl Türkeş'in emirlerine harfiyen uyuyorsa, 67 ilin 67 sine birden tayin ettiği vali ve emniyet müdürleri de MHP il teşkilatlarının emrinde olduklarını Kayseri'de, Tokat'ta ve çok yoğun bir şekilde Hatay'da ortaya koymuşlardır. Yeni valiler faşistlerin öylesine emrine amadedirlerki Kayseride faşistler duvarlara, «komünistler ya dönün, ya ölün. VALI HESAP SORACAK» yazabilmektedirler.

CHP il başkanlarının MHP ile **«teröre karşı»** (!) ortak bildiri yayınladıkları Tokat ve Hatay illerinin parlamenterleri, faşistlerin bu illerde yaptıkları Kahramanmaraş katliamı benzeri yığınsal katliam hazırlıklarına Vali ve Emniyet Müdürlerinin katkılarını gazetelere açıklamak zorunda kalıyorlar. (Yakında Ecevit, Demirel'le «diyaloğ»unun bozulmasını önlemek için böylesi yerinde inceleme ve açıklamaları CHP'li parlamenterlere yasaklamazsa Kayseri, Tokat, Hatay örneklerinin çoğaldığını duyacağımızı söylemek kehanet olmayacaktır.)

MHP teşkilatlarının emrinde faşistlere kurtarılmış bölgeler sağlama savaşı verenler yalnızca yeni Vali ve Emniyet Müdürleri değil elbet. CHP'nin «yansız tutum» demagojisiyle koruyup kolladığı faşist kaymakamlar da faşistler için kurtarılmış bölgeler savaşında hiç de amirlerinden geri kalmıyorlar.

Karabük ilçesinde bir ilkokul müdürü okulundaki öğretmenlerin can güvenliği olmadığı için kaymakamlığa yazı yazıyor. Ilkokul müdürü okuldan çıkıp öğretmenlerle birlikte evine giderken bir gurup faşist okul müdürünü öğretmenlerin gözü önünde, kaymakama yazdığı yazı üzerine bazı sorular sorarak komaya sokuyor ve çantasını elinden alıp kayboluyorlar.

Aynı okulun duvarları faşistlerin dekoratif harflerle yazdıkları tehdit ve küfürlerle sürekli olarak donatılıyor. Okula yapılan faşist saldırı ve tehditler nedeniyle kaymakamdan okulun durumunu yerinde görmesi isteniyor. Kaymakamın okula geleceği gün bir de bakıyorsunuz duvarlardaki tehdit ve küfürlerin yazarları kendi yazılarını silivermişler. Tabii ertesi gün yeniden daha da özenli yazılarla donatmayı ihmal etmemek üzere.

Okuldaki öğretmenlerden kaymakama gönderilen yazıdan, kaymakamın okula geleceğinden faşistlerin haberdar olmalarını «çok kuvvetli istihbaratları» olduğuna yorumlayanlar oluyor. Aman ne istihbarat (!)

Buna benzer ve bundan çok daha kanlı olaylar Türkiye'de hergün yüzlerce binlerce kere tekrarlanıp giderken Içişleri Bakanı «kurtarılmış bölge» kalmadığını açıklıyor. Ne zaman? Yeni kaymakamlar kararnamesini onaylattırdıktan sonra!

Aynı günlerde şöyle bir gazete haberi geçiyor: Faşistler Erzurum'da 1000.000 liradan fazla **«teberru»** (hür basının **haraç** demeye dili varmıyor) toplamışlar.

Adana'da mahalle halkının kovup çıkardığı faşistler, polislerin koruyuculuğunda aynı mahalleye tekrar yerleştiriliyor. Polis desteğinde saldırıya girişen faşistlere, halk karşı koyunca gözaltına alınıyorlar.

Demirel'in «kurtarılmış bölge rezaleti» dediği şeyin ne anlama geldiği şimdi daha iyi anlaşılmıyor mu?

Demirel'e göre; faşistlerin kıçlarında silahlarla dolaşıp **haraç toplayamadıkları**, istedikleri yerde işkence merkezleri kurup emirlerine uymayan parababalarına kendileri gibi köpeklik **etmek istemeyen herkesi işkenceden geçirip yıldıramadıkları, katledemedikleri**, toplu katliam **hazırlıkları için kışkırtmalar yapamadıkları, istedikleri yerlere istedikleri kadar küfür ve tehditleri dekoratif harflerle yazamadıkları** *her* **yer «KURTARILMIŞ BÖLGE»** dir ve **«bu rezalete» son verilmelidir!**

Ama Demirel «bu rezalete son vermek» için elinden gelirse tabii- Hitler'i diriltmeye çalışmalıdır!

18.1.1979

«İdeolojik Grev» Öcüsü ve burjuva sosyalizminin teslimiyeti

"Sendikacılar... **Sendika** düzenini kendi aşağılık vurguncu çapulları için savunurlar. Başka her düşünceleri ve davranışları yapmadır, sahtedir. Ama o kalpazanlıklarına rağmen işçi s,n,fını **örgütlemek** zorunda kalırlar. Bu örgütlerde baltalamaya çalıştıkları işçi sınıfının bilincini bir türlü yok edemezler, istemeye istemeye geliştirmekten yakalarını kurtaramazlar.
"(Dr. Hikmet Kıvılcımlı, "Oportünizm Nedir?" s: 81)

Halkımızın sırtındaki gömlekten sofrasındaki ekmeğin son kırıntısına kadar herşeyine göz diken vatan haini parababaları çetesi, bütün kudurmuşluğuyla saldırıya geçmiş vuruyor, öldürüyor, işkence kıyım ve katliamların arkası gelmiyor.

Yıllardır ilan etmeden sürdürdükleri İÇ SAVAŞ'I şimdi ilân etmiş olarak açıktan yürütüyorlar.

Faşist cinayet çeteleri, eskiden **«güvenlik kuvvetlerine yardım»**cı iken şimdi tersi oluyor. Yeni cinayetler işleyebilmeleri için hapisteki idamlık katiller üçer-beşer salıveriliyor.

Pahalılık ve işsizlik felaketinin ölümcül tahribatı, ölüm ve açlık korkusuyla unutturularak ülkemizin. Hitlerin konsantrasyon (toplama) kampına dönüştürülmesi hazırlıkları açıkça ilan ediliyor.

Bütün bu ekonomik ve siyasi şartlar içinde yarım milyonu aşkın işçi ağına yürütülen toplu-sözleşmeler anlaşmazlıkla sonuçlanıyor. Istanbul, Ankara, Izmir gibi büyük kent belediyeleri nin işçilerine, ücretleri bile ödenmiyor.

Türk-iş'e bağlı Hava-iş Sendikasının grevini azınlık hükümetinin Ulaştırma Bakanı **«iDE OLOJiK»** buluyor ve THY'da lokavt kararı aldırıp uygulatıyor.

DiSK'e bağlı Maden-iş ve Tekstil Sendikalarına üye yirmisekizbin işçinin grevi de yine MESS ve Tekstil işverenleri Sendikasınca **«ideolojik»** bulunarak emirlerindeki **«Hür Basın»** aracılığı ile hedef gösteriliyor.

Satılık, gangaster, CIA casusu ve faşist sendikacılarda efendileriyle ağız birliği halinde grevlerin **«ideolojik»** olmadıklarını söyleyip sıkıyönetim önünde kuyruk sallıyorlar.

Onlar elbet her türlü alçaklığı, namussuzluğu **«Hür teşebbüs»** Vatanı yer altı ve yer üstü tüm varlığı ile uşaklık ettikleri ABD, Alman vs. parababalarına peşkeş çekmeyi **«hürriyetçi»** yahut **«özgürlükçü»»**, «Demokrasi» şampiyonluğu gibi gösterip bu alçaklıklara karşı koymaya çalışan, insanca ve kanunca hak aramaya çalışanları «vatan haini» daha olmadı «ideolojik eylemci» (ne demekse) suçlamalarıyla yıldırmak isteyeceklerdir.

Bunlar toplum içinden sivrilip toplum çıkarları aleyhine örgütlendiklerinden beri hep böyle **yavuz hırsız** rolü oynayıp gelmişlerdir.

Parababaları ve uşakları faşistler, gangster sendikacılar, böylesi saldırılarla varoluşlarının gereğini yapıyorlar. Onlara bir tek sözümüz olabilir «it ürür kervan yürür»

Hal böyleken DiSK, Maden-İş ve Tekstil Sendikası yöneticileri kafirlikle suçlanmış sofu müslüman tepkisi ile grevlerin «ideolojik» olmadığını tövbe istiğfar ile ilan ediyorlar.

İşçi sınıfının «ekonomik, politik ve IDEOLOJiK» mücadelesinin bütünlüğü üstüne nutuklar atarken mangalda kül bırakmayan «sınıf ve kitle sendikacılığı» ağalarımız daha öyle pek kuvvetli bir «höt» bile denmeden yelkenleri indiriverdiler.

Biliyoruz memura siyaset yasağı kanuna bağlanmış, Fakat işçilere siyaset ve **ideoloji** yasağını ne zaman koydunuz? Sizin kanunuzdan işçiye siyaset ve ideolojinin evvel ezelden yasak olduğunu biliyoruz da TBMM den böyle bir kanun çıktı mı, onu soruyoruz?

Açıklamalarınız iyi oldu. **«Sosyalist»** hatta «komünist» maskeli beycikler, Açıklamalarınızla neyi savunduğunuzu da böylece AÇIK etmiş oldunuz.

Biz, sizlerin IDEOLOJIK GREV yapmıyacağınızı, buna karşı olduğunuzu çok iyi biliyordukı. Şimdi asıl bilmesi gerekenler (IŞÇILER de) sizleri kendi açıklamalarınızla tanıma fırsatları olacak

Hep görüyoruz, yaşıyoruz: Işçi Sınıfı Partisi'nin olmadığı yerde ne ekonomik mücadele, ne ideolojik ve siyasi mücadele sonuç alıcı başarılar sağlayamıyor. Işçi sınıfı adına ortalıkta cirit atan sürü-sepet «sosyalizm» tarikatçıları işte böylesi sıkışık zamanlarda su koyveriyorlar.

Biz sözümüzü yine ustanın konumuzla ilgili söylediklerinden bir alıntıyla bağlıyalım:

«Fabrikaları, yolları, Çiftlikleri, Sarayları, Şehirleri, Gecekonduları yapan ve işleten işçi Sınıfımız, **Devrimci Gençlikle** ele: **Işçi Sınıfı Partisini** de yapacaktır. Çünkü **Işçi Sınıfı Partisini** yapıp yürütmeyi beceremedikçe, başka her şeyi yapmanın, dünyaları yeniden kurmanın, **insanca yaşamak** için yetmediğini, her günkü gözyaşlı ve kanlı denemeleriyle sınamıştır. Daha da çok sınayacaktır... «(Dr. H. Kıvılcımlı İşçi Sınıfının Tarihçil Görevi)

Almanya — Demirel — Türkeş

Almanya bize dostmu? Parababalarına, onların ekonomik ve siyasi örgütlerine, liderlerine sorarsanız, evet Almanya dosttur. Öyle ya, koskoca Almanya'nın koskoca maliye bakanı Mathöfer memleket memleket gezip bize yardım toplamaya çalışmıyor mu? Amerikayı AET ülkelerini Türkiyeye yardım için tehdit etmiyor mu? Gazeteler Türkiyeye yeterli yardım etmedi diye Alman Başbakanı Schimit'in Carter'e nasıl sert çıktığını yazmadılar mı? Daha neler yapıyor adamlar bizim için neler... 27 mart 1980 tarihli Tercüman manşetine bakın: «Almanya bize yardım edebilmek için otoban yollarını yapmaktan vaz geçiyor.» Yani, bu kadar fedakarlık için neredeyse ağlayacağı geliyor insanın. Parababalarının gizli-açık örgütleri, «hür-basın»ı kafalarımızı öylesine şartlandırdılar ki, hangi yüzde bin faizle bize on kuruş borç verse o tarafı «kabe» belleyecek hale geldik. Hangi emperyalist soyguncu bizden mallarını satacak bir ufak pazar yeri istese, biz bütün memleket toprağını gözümüzü kırpmadan emirlerine açmaya hazırız. .

Osmanlı İmparatorluğunda 'dirlik düzeninin uygulanmasından bu yana kendi donumuzu çekemez haldeyiz... «Dış yardım», «dış yardım» diye diye bütün yeraltı yerüstü kaynaklarımızı, kültürümüzü, siyasetimizi o pek imrendiğimiz «batı» ya peşkeş çektik... namusumuza bile sahip çıkamaz hale geldik. 6. Filo'nun Conilerini limanlarımıza davet ettik, hayvani duygularını tatmin etsinler diye... Sonrada emperyalist askerlerine namusumuzu peşkeş çekmeyi kabul edemeyen gençliğimizin üzerine taşla, bıçakla, tabancayla yürdük.. «Allah» «allah» diyerek conilerin uçkur keyfi için cihad ilan ettik. Devrimcileri, yurtseverleri kurşunladık, gencecik bedenleri düşürdük toprağa... Bir yandan da «vatan, millet, bayrak» diyerek nutuklar attık, topraklarımızda emperyalist üssü, askeri istemeyen gençliğimizi «anarşist», vatan haini komünist» son olarak da «terörist»ilan ettik.

Bu rezilce oyun uzun zamandır oynanır ülkemizde. Emperyalizme karşı uyanış da zaman geçtikçe daha geniş yığınlar etkiler hale gelmiştir. Anti-emperyalist mücadele de en büyük görev elbette tarihi misyonu gereği işçi sınıfının omuzundadır. Ancak ülkemizin orijinal şartları gereği, bugüne değin gençliğimiz daha göze batar bir aksiyon içindedir. 1. kuvayimilliyede milli burjuvazinin vurucu gücü olmuş «jön Türk»lük günümüz de anti-emperyalist mücadelenin işçi sınıfı olmadan başarıya ulaşamacağının farkına varmıştır.

Ancak ne işçi sınıfımızda, ne de proleterya aydınlarımızda anti-emperalist mücadelenin ideoloji ve örgüt açısından yeterli bir kavranışı yoktur. Halk cephesindeki güçler örgütsüz dağınık, ideolojik açıdan yavan, yanlış seviyelerdedir.

Anti-emperyalist politikamızın birçok eksikliğinin en önemlilerinden biride Alman Emperyalizmi konusundaki bilinçsizliktir. 1960 Politik Devriminden sonra gelişen devrimci gençlik hareketinin anti-emperyalist eylemi daha çok Amerikan Emperyalizmini hedef almıştır. Emperyalist sistemin bu popiler jandarması bu nedenle hemen herkes tarafından bilinir olmuştur. Hatta çoğu kafalarda emperyalizm denince akla USA gelmekte, emperyalizm USA demektir anlamında yorumlanmaktadır. Oysa özellikle son 20 yılda dev adımlarla ilerleyen ve devrimci ortamımızda üstünde pek durulmayan Türkiye için neredeyse birinci mesele hâline gelmiş bir Alman Emperyalizmi olayı vardır. Aslında Alman Emperyalizmi ile geçmişte yakından tanışık idik. Birinci Emperyalist Evren savaşına onların sayesinde girdik, «Turan» uğruna onların dürtüklemesiyle Sarıkamış dağlarında yalınayak can verdik. 2. Emperyalist Evren savaşından sonra Almanya uzun süre gölgede kaldı.

Ve Amerikanın savaştan sonra yeniden kurduğu Almanya son on yıldır Amerikaya kafa tutar hale geldi.

Türkiyede parababalarının açık faşist örgütlerinin başı A. Türkeş, Hitlerin ve Almanların doğuştan hayranı, taklitçisidir. 2. Emperyalist Evren savaşına Türkiyeyi Almanya yanında savaşa sokmak için olmadık işler çeviren Türkeşin tırnaklarının çekilmesi bile Alman hayranlığını zerrece sarsmadı. Onun aklı fikri Almanya ya kul köle olacak onunla beraber «kömünist» Rusya'yı yok etmek için kendisinin bile zerrece inanmadığı Turan masalı ile uyuyan yediden yetmişe ölmeye hazır bir Türkiye yaratmakta kaldı.

Alman Emperyalizmi konusunda ilk uyarı Hikmet Kıvılcımlı'dan geldi. **«Deccal Kapımızı Nasıl Çalıyor»** adlı eseriyle Çekoslavakya olayları ve 1965 ten sonraki gelişmelerden çizdiği Alman Emperyalizmini yani Deccal'ı devrimci ortama tanıttı. Ancak Türkiye sosyalizminin ustası Hikmet Kıvılcımlı'nın tüm eserlerine olduğu gibi Deccal'a da Susuşla cevap verdi küçük burjuva ortam. Onlar emperyalizm denince Amerikadan başkasını göremez haldeydiler. Hatta Almanyayı «İttifak yapılacak 2. Dünya ülkesi» sayan sosyal şövenler bile türedi boyboy...

Elbet somut gerçek birden fazla olamaz. Teorimizin doğruluğu ancak pratik sınanmasıyla anlaşılabilir. Hikmet Kıvılcımlı'nın eserini yazışısdan bu yana on küsur yıl geçmiştir, Alman Emperyalizmi hızla adımlar atmaktadır Türkiye üzerinde... Hatta Türkiyeyle beraber nerdeyse tüm Ortadoğuda emperyalizmin, savaşın, soygunun jandarmalığını eski babası USA'dan devralacaktır. FKÖ ile göz kırpıştırmalar, Yunanistan, Türkiye, Suudi Arabistanı kapsayan üstüste ekonomik ve askeri geziler, yardım önerileri vb. vb. arka arkaya gelmektedir. Hür basın ve faşizmin borazanı olmaya layık hale gelmiş TRT elele Alman Deccalini halka hoş gösterme sevdasındadırlar..

Hergeçen gün Hikmet Kıvılcımlı'nın ne denli haklı, ne denli usta olduğunu böylesine bir kere daha gösterirken devrimci ortamımızda fazla bir uyanış, gelişme yoktur Ancak kör gözlere bile batacak duruma gelmiş Alman Deccalının marifetleri bazı gözlere batar olmaya başlamıştır.

12 Mart 1980 tarihli Milliyet'te Örsan Öymen şöyle yazıyor:

«Hiristiyan Demokratların aşırı sağcı kanadından Dr. Kannapin'in Schvarzerbon yakınlarında bir enstitüsü var. «Adı Türki İnstitüt» Yani «Türkiye Enstitüsü». Yöredeki resmi makamların böyle bir enstitünün varlığından haberleri yok. Olmaması da gayet doğal. Çünkü verilen adrese gittiğiniz zaman Dr. Kannapin'in çalışma odasında bir küçük duvarda asılı üç adet fotoğrafla tanıştırılıyorsunuz. Bayar, Demirel ve Türkeşin çerçeveli fotoğrafları. Arada da bir arma... Arma, Türkiye Cumhuriyeti Emniyet Genel Müdürlüğünün arması. İşte size Türkiye Enstitüsü...»

Daha sonra «Türkiye Enstitüsünün çevirdiği dolaplar Türkiyedeki faşistlerle sıcak ilişkisi özetleniyor ve şöyle devam ediyor:

«Türkiye Enstitüsünün daha doğrusu Dr. Kannapin'in evinin bulunduğu bölge Hessen Eyaletine bağlı... Eyalet İçişleri Bakanlığının kayıtlarında Türkiye Enstitüsü diye bir kayıt yok. Pekiy ya Dr. Kannapin? Onu tanımıyan da yok. Çünkü bölgenin nüsuzlu politikacısı, aynı zamanda Şehir Meclisi üyesi. Eski Rheilandpfalz Eyalet İçişleri Bakanı ve CDU Hiristiyan Demokrat Milletvekili Heinz Schwarz'ın da yakın arkadaşları. Schvarz, Türkeş ile yakın ilişki kuran Alman politikacılardan birisi. Zaten bunuda saklamıyor. Dr. Kannapin'in ara buluculuğu ile Türkeşi tanıdığını söylüyor. Ya şimdi baş bakanlığa soyunan parti lideri Strauss'un Türkeş'le ilgisi?» Diyerek yazı devam eder...

Bu yazı, geçiştiriverilecek bir günlük karalama değildir. Türkiye açısından, bölgedeki devrimci mücadele ve dünya güçler dengesi açısından önemli bir kapsamı vardır. Elbet bunlar yani Alman Emperyalizminin marifetleri bizim için bilinmedik şeyler değil. Hikmet Kıvılcımlı yazdığında susulmuş, geçilmişti.

Şimdi parababalarının ve CIA'nın yayın organında dürüst bir yurtsever olarak köşe tutan Örsan Öymen'in konuya candamarından ve bütünlüğüne olmasa bile girmiş olması önemli bir gelişmedir.

Yazı tek başına ele alındığında çok şeyler vermesede en azından belli politik gerçeklere çıkış noktası olacak olayları yansıtmaktadır.

Alman Emperyalizmi, Nazi Faşizmini orta doğuda hortlatma gayretleri içindedir. Ve Almanyada yalnızca «Neofaşistler» ve Strauss değil, Örsan Öymen'in örneklediği gibi Hiristiyan Demokrat parti ve milletvekillerinin de gerek Türkiyede, gerekse Almanyada açık faşist diktatörlük için tercih koyabildiklerini görmekteyiz. Hatta Sosyal Demokratlar bile farklı bir karekter taşımaktadırlar. Önemli olan parti adları değil o partiye hangi sosyal sınıfın hakim olduğudur. Almanyanın her iki büyük partisi de (Sosyal Demokrat ve Hiristiyan Demokratlar) Alman Emperyalizminin, Alman tekel ve siyasi oyuncaklarıdırlar. Sosyal demokratlar, kopartıkları yavan bir iki yaygara dışında MHP'nin ve bağlı faşist örgütlerin Almanyadaki faaliyetlerine karşı en ufak bir pratik tepki göstermemişler, bir tek tedbir almamışlardır. Sosyal demokrat iktidar devrinde de Almanya, Ulusal Kurtuluş Savaşlarının karşısında faşistlerin, gericilerin, destekçisi olmuş, Asya ve Afrikada gerici hükûmetlerin arkasında saf tutmuştur.

Bir yandan İran Şahıyla, Pinocket'le, Ziya Ul Hak'la en domuzuna açık-gizli ittifaklar kuran, Alman tekellerinin çıkarları için geri kalmış ülkelerde faşist darbeler tezgahlayan bir parti, diğer yandan adında ne denli «Sosyal Demokrat» yazısı taşısa'da bir tek gerçek ada sahip olabilir. Faşist parti. Ve tüm Almanya, gerekli olsa, yarından itibaren yeni bir Hitleri, Yeni bir Emperyalist Dünya Savaşı çıkartabilecek milyonlarca insanı ölüm fırınlarında yakabilecek bir faşist diktatörlük dönemine girmeye hazırdır. Emperyalizmin jandarmalığı giderek Almanyanın eline geçmektedir ve özellikle orta doğu ülkeleri için Alman Emperyalizmi gün geçtikçe hayati bir önem kazanmaktadır.

Türkiye'de teorik sefaletin sonucu olarak

(Devamı Arka Sayfada)

ÖZUR : Bu sayfadaki ALMANYA - DEMİREL - TURKEŞ yazımızın devamı 12. Sayfada başlıksız basılmıştır. Düzeltir, özür dileriz.

Diyarbakır Askeri Hapisanesinden bir Mektup

Bugün Türkiye'de tüm Devrimciler, tüm Halk sayısız acılar çekiyor. Bir taraftan faşistler işyerlerinde, mahallelerde, fabrikalarda, tarlalarda Halka haysızca saldırıyor, vuruyor, öldürüyorlar. Diğer taraftan bu saldırılara karşı nefis savunması zorunda kalmış Devrimcileri resmi güçler hapishanelere dolduruyorlar. Hapishanelere düşen bu halk çocuklarının çektiği acılar ise her türlü insanlık hakkının yok sayılmasıyla sürüp gidiyor. Bir yatakta 3-4 kişinin nöbetleşe yatmasından tutun da her gün jandarma dayağı yemeğe kadar her türlü eza günlük yaşantının parçalarıdır. Hastalanan doktora çıkamaz. Çıkabilen doğru dürüst muayene olamaz. Tedavi ise ya Aspirindir ya da bir iki günlük Antibiyotik. Kısacası ulusal ve uluslararası yasalarla tanınmış bütün insanlık hakları Devrimciler için yok sayılarak bu baskılar sürer durur.

Kendi halkına böylesi zulmü reva gören Finans-Kapital sömürge Kürdistan Halkına neler yapmaz.. Krüdistan Halkına yapılan baskılar, zulüm, kıyım, işkence öylesine dayanılmazdır ki bazen Burjuva Basını bile yer vermek zorunda kalır.

Devrimcilerin en sudan bahanelerle hapisanelere atıldığı, aradan 8-10 ay geçtiği halde savcılığa çıkarılmadığı, her türlü işkencenin günlük uygulama olduğu Kürdistan'dan Devrimcilerin hapisanelerdeki durumu açıkladıkları bir mektup aldık. Kürdistan hapisanelerindeki baskıları teşhir etmek için bu mektuptan özetlemeler yapacağız:

«..İnsanlık ve siyaset onuru ile bağdaşmayan falaka, kum torbası, meydan dayağı, aç susuz bırakılma, uykusuz bırakılma, vücutta sigara söndürme, iğne batırma, saç-sakal-bıyık yolma, jop sokma, tecavüze yeltenme gibi işkence yöntemleri kullanmaktadırlar. İşkenceler den geçenlerin yüzde 90'ı sakat kalmakta, aylarca kan tükürüp yine kan işemektedirler. İşkence cehenneminden çıkanlar askeri ceza evlerine konulmaktadır. Bu baskı, zulüm ve işkence ile yetinmeyen sömürgeciler faşist yönetmeliklerle keyfi muamelerle zulüm ve işkencelerini bu hapishanelerde de sürdürmektedirler.

«Sıkıyönetim ilanı ile Diyarbakır 2 nolu askeri cezaevine getirilen mahkumlar sanki bir cehennem kampına getirildiler. Mahkumların içeriye girmeleri şartlandırılmış ve kafası yıkanmış faşist gardiyan askerlerin tehditleri altında, bazen dayak, bazen de hücrelerdeki dayak faslından sonra kavuşlara doldurulma biçiminde oldu.

«Sekiz kişiye iki kepçe çorba, günde üçyüz gram ekmek verilerek esirlere yapılan muamelelerden bile daha kötü muamele ediyorlar. Dışardan yiyecek maddeleri getirme ve aldırma yasaklanarak idarenin açmış olduğu mahkumları sömürme aracı kantinden % 400 gibi fahiş fiatlarla alış veriş yapmak zorunluluğu yaratılmaktadır. (..) Yemeklerin azlığından idareye başvurulduğunda ise «ister yiyin, ister yemeyin» denilerek geçiştirilmekte, adeta mahkumlar açlıkla terbiye edilmektedir. En ufak bir olayda mahkumlar hücrelere konulmakta, üçbeş gün cezalandırılmakta gardiyanlardan alabildiğine küfür ve dayak yemektedirler. Devrimciler bu baskılara karşı; iki saat havalandırma, içeriye kitap, gazete verilmesi, yemeklerin yeterli olması, yatakhanelerin devamlı olarak açık tutulması, hücrelerde atılan dayağa son verilmesi istemiyle 18 Haziran 1979'da açlık grevine gittiler. İki gün süren açlık grevinden sonra idare mahkumlara karşı iyice düşmanca bir tavır içine girdi. Dayaklarla, küfürlerle hapishane iyice yaşanmaz hale getirildi. (..) Hastaların durumu ise içler acısıdır. Doktora kim çıkarsa hastalığı ne olursa olsun bir kaç Aspirin verilerek geçiştiriliyor. Hastaların çoğu bu ihmal yüzünden sakat kaldı. Haftalarca, aylarca alçıda kalan kırık ve yaralar pansuman bile yapılmadığından kokuyordu. Hastaların doktorlara bile çıkmaları sorun oldu. Haziran 1979 da Iranlı bir mahkumun komaya girmesi üzerine mahkûmların gardiyanlara «bunu doktora götürün» demesi bile gardiyan ve nöbetçi başçavuşun «geberin ulan» demesi üzerine gerilen sinirler patlama noktasına vardı. «Niye müdahale ediyorsunuz» diye bir kaç mahkum hücreye götürülmek istendi. Mahkumlar gitmemekte direndi. Nöbetçi subayı «yarın size gösteririm» diyerek gitti. Ertesi gün askerler küfürler ve tartaklamalar ile koğuşlara saldırdı. Bu saldırı üzerine mahkumlar kapıları kapattılar. Direniş başladı. Hazırlanan istekler merkez albayına iletildi. Merkez albayı «ulan devletle pazarlığa mı giriyorsunuz, komünist köpekler» diyerek istekler listesini yırttı. «Çıkarın, yok edin, çabuk operasyon başlasın» emriyle hücrelere saldırdılar, kapıları açarak içeri girdiler. Hücredeki tutukluları tek tek dışarı çıkararak en az yüz kişilik polis ve jandarma tarafından bayıltılıncaya kadar dövdüler. Meydan dayağından sonra gözleri bağlanarak polis arabasına bindirildiler. Üçüncü koğuşa saldırdıklarında devrimciler ranzalarla kapının arkasına barikat kurdular. Bunun üzerine içeriye sis bombası ve göz yaşartıcı gaz bombası attılar. İçerisi gazdan ve sisden yaşanılmaz hale geldi. Mahkumlar bayılıp düşmeye başladılar. Son anda ranzaları çekerek devrimciler boğulmaktan kendilerini kurtarabildiler. Koğuştan çıktıktan sonra da polis ve askerler tutuklulara saldırarak mey dan dayağına girişdiler. Daha sonra küfürler ve dayaklarla polis arabalarına bindirip yol boyu döverek merkez karakoluna götürdüler. Burada 24 saat işkence ettiler.

«Bunca işkenceden sonra hiç tedavileri yapılmadığı gibi ziyaretçileriyle de görüştürülmediler. Ancak avukatların istekleri üzerine 15 gün sonra doktora sevk edildiler. Aradan 15 gün geçmesine rağmen her tarafı yara bere için deki bu tutuklulara rapor verilmedi.

«Mahkumların yakınlarıyla görüşmeleri 20 dakikadan 3-4 dakikaya indirilmiştir. Hapisane yönetmeliğinin uygulanması istendiğinde, kanunlara uyun denildiğinde «siz dışarda kanunları, nizamları tanımıyorsunuz ki bizden bunu isteyebilesiniz» denilmektedir. Avukatlarla görüşebilmek bile dayatılan bürokratik engeller yüzünden alabildiğine zorlaştırılmakta, bu formaliteler aşıldığında ise ancak 5-10 dakika görüştürülmektedir.

«Mahkumlar istenildiği zaman hapisaneden alınarak işkenceye götürülmektedir. 15 Ekim 1979 da bir kız arkadaşın işkenceye götürülmesi üzerine; uygulamalar kalkıncaya dek sürecek bir açlık grevi başlatıldı. Grevin üçüncü gününde kız arkadaşımızın getirilmesi ve kimsenin işkenceye götürülmeyeceğine söz verilmesi üzerine (tabi lafta) greve son verildi. Uç gün gözleri bağlı olarak işkence yapılan kız arkadaşımız her tarafı bereler içinde yürüyemez biçimde idi.

«Sıkıyönetim uygulamalarıyla başlayan baskı, dışarda gelişen devrimci mücadeleye paralel olarak mahkumlar üzerinde giderek dozunu artırmaktadır. Mahkumlar içerde huzursuz her an yaşamlarından endişe ederek işkenceye götürülme korkusu içerisindedirler. Yukarda özetlenen şekilde baskı, işkence en şiddetli şekilde hala devam etmektedir.

«Fakat bu faşist uygulamalar sanılmasın ki mücadeleyi durdurmaya yetecektir. Tam aksine devrimcileri daha da bilemekte ve çelikleştirmektedir.

«Sömürgecilerin yıkılıp gidecekleri günler yaklaşmaktadır. Sömürgeciler yıkılıp giderken yüzyıllardır uygulanan bu BASKI, IŞKENCE ve ZULUM'de SON BULACAKTIR.

Diyarbakır Askeri Hapishanesinden
Devrimciler

ALMANYA - DEMİREL - TÜRKEŞ.

emperyalistleri «Demokrat» «Faşist» tercihli di ye ayıran beylere de bir iki söz söylemek gerek burada. Hatta, bunlardan bazılarına göre Türkiye de 12 Mart Faşizmi AET istemidiği için er ken kalkmıştır. Veya AET'nin «Faşist yönetim lere yardım yapmamak» prensibi Türkiye de fa şizmin, çabuk kaldırılmasını gerektiren etkenler den biri olmuştur. (Örneğin TSİP'in 12 Martı değerlendirmesi gibi) Bu anlayış, doğrudan teo rik sefaleti yansıtır. Hiç bir emperyalist güç, «demokrat» olamaz, veya «faşist» geri ülke yönetimlerini demokrat»' laştırmak için uğraşmaz Bu, günümüz de savaşın ve şiddetin kaynağı emperyalizmin karekteriyle çelişir.

AET'yi «demokrat emperyalist» gören bey ler, aynı AET! nin bizzat Afrika da, Asya da savaş kışkırtıcısı olduğunu, Angolada, Şilide, Iranda, Vietnamda hep gerici-faşist güçlerle ittifak içinde olduğunu unutmuş olacaklardır.

Orsan Öymen'in yazısında tarif edilen «Tür kei İnstitüt» bir konuda daha uyarıcı olur. Bazı küçükburjuva beylere veya siyasetlere göre MHP ile AP ayrı ayrı nitelikler taşıyan, aralarında çelişkiler taşıyan partilerdir. Oysa Alman yadaki faşist «dostumuz» Dr. Kannapin, Demirel le Türkeşin resmini yan yana koyarak (arada Celal Bayar da var) Kendilerinin aynı fikirde olmadığını göstermektedir. İşin gerçeğide budur. MHP de AP de finans kapitalin «faşist» partilerdir. MHP açıkça oynar rolünü, faşizme vurucu güç yetiştirir, AP ise kitleleri faşizm arabasının arkasına takmaya çalışır. Bir yandan Almanyadaki «Hiristiyan Demokrat»lar gibi «Demokrat» görünmeye çalışırken bir yandanda tüm olanaklarını MHP'nin emrine sunar, bilinçsiz halk yığınlarını «komünist» katliam için galeyana getirmeye uğraşır.

AP ve MHP Emperyalist «baba»larımızın da bize açıkça gösterdikleri gibi tercihlerini fa şizmden yana koymuş ve bu yolda açıkça faaliyet gösteren Finans Kapital partileridirler. Bizim uyanık küçükpurjuva beylerimiz ise akılları sıra AP'yi MHP tehlikesine karşı uyarmaya çalışırlar. Atı yiyen uyuz it resimleriyle, makaleler, bildirilerle MHP'nin AP için nasıl büyük bir tehlike olduğunu AP'ye anlatmaya çılışır du rurlar. Elbette, bu çabalar AP'yide MHPyide kurmuş kurdurmuş, onları istediğince idare eden Finans Beylerini kahkahadan çatlatmaktan öte iş görmezler. AP'ye MHP'nin ne olduğunu öğretceğinizimi sanıyorsunuz? Parababalarının sizin vereceğimiz akla ihtiyacı mı var, a kılkuyruk lar!

Bir kere daha satıldık

(Baştarafı 1. sayfada)

mola vererek Hükümet yetkilileriyle görüşüyor, Türkiyenin Avrupa ve Demokrasi açısından önemini anlatıyor, askeri ve ekonomik yardım vaadediyordu.

Biz, yeraltı ve yerüstü kaynakları açısından dünyanın en zengin bölgelerinden birinde yaşayan insanlar olarak emperyalist «dış yardım»ın açlık, yokluk demek olduğunu çok iyi biliriz. Kendi madenlerini çıkaramama, kendi hammad deni işleyememe demek olduğunu biliriz. Iran ve Afganistanın emperyalist sömürü alanlarından çıkmasından sonra, NATO'suyla, ABD'siyle Ingiliz, Alman yöneticileriyle bize «yardım» ellerini uzatan bu eski «dost»larımızın niyeti, kendilerine itirazsız kul küle, jandarma olacak bir Türkiye yaratmaktır. On sömürüyorlarsa yüz sömürmek, 1. Emperyalist Dünya Savaşında yüzbinlerle, Korede yüzlerle ölüme sürdüler se, şimdi Sovyet, Iran, Afgan «saldırganları»na karşı bizi milyonlarla ölüme sürmek istiyorlar. Bir yandan demokrasi şarkıları söylenirken işçi sınıfı, yoksul köylüler alabildiğine sömürülecek, devrimciler zindanlara ve ölüme mahkum edilecek, diğer yanda topraklarımız silah tekellerinin, atom bombalarının ve casusların hizmetine sunulacak, yüzbinlerce, milyonlarca insanımız, «demokrasi» ve tekellerin hürriyetini korumak için komşu ülkelere saldırtılmak üzere tetikte bekletilecek.

Yerli-yabancı parababalarının Afganistan'da «katledilen» Müslümanlık için döktükleri timsah gözyaşlarının sebebini de biliriz. Iranda uzun yıllar CIA ve uşağı Savak tarafından binlerce müslüman işkenceye çekilir, katledilirken, Orta Doğuda Israil canisi mazlum Arap halklarının üzerine Napalm bombaları yağdırırken, Lübnanda Amerikanın örgütlediği Hristiyan Falanjistler, müslümanları katlederken, Afrikada müslüman zenciler Amerikan ve Ingiliz ajanlarının paralı askerleri tarafından kırılırken ne bizim «Din-i bütün»lerimizin, ne de şimdilerde pek müslüman dostu geçinen batılı «dost»larımızın sesi soluğu çıkmıyordu. «Mescid-ül Aksa» da CIA'nın Iranda provakasyon yaratmak için katlettiği yüzlerce insan Müslüman değildi san ki.. Neredeydiniz o zaman Carterler, Callàghanlar, Rogersler ve onların yerli uşakları Demireller, Türkeşler, Şerbetçi Feyzioğulları? Şimdi mi Müslüman oldunuz? Şimdi mi Müslüman oldunuz? Şimdi mi müslümanlara acımaya başladınız? Oysa sizin canınızı yakan ne Müslümanlıktır, ne de insanlık duyguları. Siz gün geçtikçe paçavraya dönen Doların uçaklarısınız, siz dünyaya midelerinizden bağlısınız. Ne müslümanlık size yakışır ne de siz müslümanlığa...

CIA, dünyanın en büyük bütçesine sahip bir «tek başına devlet» olarak işini bilir. Pakistanda Ziya-Ul Hak gorilinin Butto'yu niye astırdığı şimdi daha iyi anlaşılır oldu. Pakistan halkının oylarıyla işbaşına gelmiş, pek devrimci bir politika izlemese bile CIA'nın güdümüne girmeyi kabul etmemiş Zülfikar Ali Butto CIA'nın örgütlediği «Vatan Kurtarıcı» goriller tarafından idam edildi. Pakistanın tüm aydınları, vatanseverleri zindanlara dolduruldu, işkenceye uğratıldı. Boşa değildi elbet bu işler.. Hem Pakistan % yüz CIA güdümüne, sömürüsüne sokulmuş, hem de komşu ülkelerde gelişebilecek bir Anti-Emperyalist uyanışa karşı yeni üs ve kullar yaratılmıştı. Nitekim Afgan ordusunun başardığı politik devrimle Emperyalist uşakları siyasi iktidar koltuğundan aşağı yuvarlanıp Afgan devrimi Sosyal bir muhtevaya bürünme yoluna girince Pakistan devreye sokuldu. CIA silahları ve Ziya-Ul Hak gerilinin yardımlarıyla eğitilen, beslenen, desteklenen Afgan karşıdevrimcileri, CIA'nın kiralık katilleri yönetiminde Afganistana saldırmaya, «Müslüman» kisvesine bürünerek Afganistandaki devrimci İktidara karşı «gerilla hareketi» oluşturmaya çalıştılar. Afgan devriminin yalnızca politik bir devrim olması, gelişmiş, örgütlenmiş bir proletarya ve halk yığınlarına sahip olmayışı sonucu, CIA saldırıları, kadrolaşması olsun yeterli olmayan Afgan devriminin önderlerini güç durumda bıraktı. Sovyetlerle aralarındaki anlaşmaya dayanarak yardım istediler, Sovyetler Afganistana fiili yardıma başladılar ve CIA'yla beraber baldır-bacak basını, tüm küçükburjuva devrimciler hop oturdu kalktılar: «Afganistanda binlerce Müslüman katledildi», «Rus mezalimine karşı Afganlı Müslümanlara yardım edelim», «Ruslar, çoluk-çocuk demeden binlerce Afganlıyı kurşuna dizdiler», gibi şamatalardan göz gözü görmez oldu...

Oysa 10 Ocak 1980 günü Amerikan Haber Ajanslarının resmi açıklaması Afganistanda hemen hiçbir ciddi çatışmanın olmadığını, Sovyetlerin Afganistanda büyük bir tepki uyandırmadığını, günlük yaşamın normal olduğunu bildiriyor, Afganistandaki «Rus Mezalimini» yerinde görmek üzere apar topar Afganistana gönderilen eskidenberi CIA güdümlü, yenilerde V. Koç malı olarak uşaklığını sürdüren bir gazetenin muhabiri, aynı doğrultuda haberler vermek zorunda kalıyor, demagoji yapmakla yetiniyordu.

Aldırma beyim cambaza bak... Afgan olayına «dış tehlike», kendi paralı uşaklarına işlettirdiğin cinayetlere «iç tehlike» dersin vurursun, işçiye, köylüye, saltanatına yan bakanın canına okursun.. Finans beyleri çil yavrusuna döndürdükleri insanlara eşeği at diye yutturur da kimsenin haberi olmaz. «Anayasal düzeni değiştirmeyi» amaçlamakla suçlar, zindanlara atar, idam sehpalarına gönderirler devrimcileri, sonra da 2/3 çoğunluğu sağlayıp 1960 Anayasasını değiştirebilmek amacıyla yanıp tutuşurlar. Asıl Anayasa düşmanları, asıl insanlık düşmanı kendileridir.. 1960 27 Mayısında Ordu Gençliğinin Politik Devrim vuruşunun getirdiği 1960 Anayasası onlar için hala dayanılmaz bir yüktür. Çünkü o Anayasa çalışan insanlara bazı örgütlenme ve mücadele olanakları getirmiştir, çünkü o Anayasa Türkiyede yüzbinlerle insanın sosyalizme ilgi duymasına bir adım olmuştur. Anayasa düşmanı olduklarını her fırsatta söylemekten de çekinmezler, «kabahat Anayasadadır» derler. Yıllarca 27 Mayıs'ı bir kurtuluş bayramı gibi kutlar, zamanı gelince de resmi bayram ilan edilmiş o güne küfrederler. Finans oligarşisinin ve onun paralı uşaklarının ne dini vardır, ne de Allahı.. Onlar, bir tek Tanrıya taparlar: PARA.. Ve menfaatları içinde her an en namussuzca yalanları arka arkaya düzmekten, Din, Allah, Vatan, Millet kurtarıcısı pozlarına girmekten geri durmazlar..

Kurtuluş savaşımızda aile büyükleri emperyalist işgalcilere yataklık etmiş şerbetçi Feyzioğlu, «Afgan işgalini övenlerden devletten aylık alanlar vardır» diyor. (12 Ocak 1980, CGP Başkanlık Divanı açıklaması - Gazeteler). Şahın binlerce Iranlıyı Savak işkenceleri altında katletmesini övebilirsin, Pinochet'in Şilide 100.000 devrimciyi öldürmesini, Amerikanın Vietnama, Koreye tonlarca bomba yağdırmasına «demokrasi» adına övebilirsin, Israilin Arap halklarına napalmlarla saldırmasını övebilirsin, memleketi Amerikan ajanlarına gelgeç hanı yapmış, «gereğinde» emperyalist kuvvetlere peşkeş çekmiş ikili anlaşmaları övebilirsin. Bunlar, devlet memuru olmaya engel değildir. Ama Afganistan için, «bu kadar şamataya ne gerek var, adamlar aralarında askeri anlaşma yapmışlar, Amerikan kışkırtmaları had safhaya vardığından Afganistan yardım istemiş ve Sovyetler de sivil halka dokunmadan ülkenin bazı stratejik noktalarına, daha çok bir dış saldırıya maruz kalabilecek bölgelere kuvvet yığmıştır, ortada ne bir katliam ne de çatışma vardır» dedin mi şerbetçinin kafası atar.. Feyzioğlunun mücadelesini sürdürmesini bekliyoruz, bir yasa teklifi hazırlanmalı ve kanunlaşırsa da devlet dairelerinin önüne şu levha asılmalıdır: «Bu dairede akrabaları vatanı emperyalistlere satmamışlar ve Amerikaya kul olmayanlar çalışamazlar»...

1980'nin ilk ayında bunca gürültü arasında bir kere daha satılmış olduk.. «Türk-Amerikan savunma anlaşması» parafe edildi. Amerikaya kulluğumuz katmerleştirildi.. Satın beyler satın, çekinmeden satın. Ama unutmayın ki inançlarımızı, yüreklerimizi satamazsınız ve satılık kafalarınız halkın kurtuluş mücadelesinin önün de takoz bile olamaz.. Tarihin geri döndürülemez çarkları arasında kalmaya mahkumsunuz.. O çarklar şimdi ezilen ve sömürülen insanlardan yana dönmektedir, dönecektir...

Parababalarının

(Baştarafı 16. Sayfada)

AP hükümeti, daha kurulur kurulmaz «Kurtarılmış bölge rezaleti son bulacaktır» çığlığıyla, tüm gücüyle devrimci mevzilere karşı saldırıya geçti. Birçok il, ilçe, mahalle, işyeri, okul önce resmi devlet güçleri tarafından «temizlendi», sonra faşistlerce işgal edildi. Hükümet eliyle girişilen bu provakasyonların en belli başlısı ise Izmir'de tezgahlandı.

Önce Finans-Kapital sözcüleri, kendi kontrollerindeki yayın organları aracılığıyla geniş bir propagandaya giriştiler. Özellikle Yeni Asır gazetesi kanalıyla yapılan propagandalarda:

Tariş'in «komünist fraksiyonların cenneti» olduöu, «aşırı sol militanlardan temizlenmesi gerektiği»,

Ege Universitesinin «komünist işgalinde» olduğu ve «temizlenmesi gerektiği»,

Liselerin «anarşistlerin kalesi» olduğu vs. gibi demagojileri bıkmaksızın tekrarlıyorlardı. Kısaca Izmir «Anarşi ve Bölücülüğün» hakim olduğu bir «Kurtarılmış bölge» idi ve mutlaka temizlenmesi gerekliydi.

Önce bütün yurtta olduğu gibi öğretmen kıyımı ile işe başlandı. Devrimci orta öğrenim gençliğinin öğretmenlerine sahip çıkarak boykota başlamaları gerekçe edilerek de liseler (başta Çınarlı Meslek Liessi) kana boyandı. Sonra da okullar tatil edildi.

Orta öğrenim kurumlarının tatile sokularak «halledilme»sinden sonra birkaç günlük bir sükuneti Tariş'i işgal planının yürürlüğe konması izledi.

Tariş işletme müdürlerinin Ankara'ya çağrılmasından sonra birgün Polis arama kararına dahi lüzum görmeksizin aynı anda Uzüm-Iplik-Yağ Kombinası fabrikalarına saldırdı. Böylece Tariş'i faşistleştirme operasyonu başlatılmış oluyordu. Ama Tariş işçileri MC dönemlerindeki işgalleri henüz unutmamıştı ve faşist işgale karşı direnmeye kararlıydılar. Nitekim ertesi gün Tariş'e bağlı bütün işyerlerinde direniş başlatıldı. Direniş'in başlamasıyla birlikte gerici koronun çığlıkları da arttı. Aynı günün akşamı AP Merkez Ilçe Başkanı Yavuz Onursal şu açıklamayı yapıyordu:

«Tariş'te üretim derhal durdurulmalıdır. Demokratik rejimi yıkmayı, yerine marksist-leninist düzen getirmeyi amaçlayan devlet ve rejim düşmanları, militarist eylemlerini Izmir'e kaydırmışlardır. Ardında DISK'in bulunduğu «GENEL GREV» organizasyonunun provasına başlamışlardır.

«Bu uygulamanın ilk ve en belirgin örneği bir üretici kuruluşu olan Tariş'te başlamıştır.

«22 aylık CHP iktidarı dönemin'de, normal işçi kapasitesinin üzerinde üçbine yakın marksist-leninist ve maoist militan aslında gerek olmadığı halde Tariş'e yerleştirilmiş ve bu kuruluş işgal edilmiştir.

«Tariş'te üretimin kısa bir süre için durdurulmasını, fabrikaların kapatılmasını ve çalışan işçilerin, namuslu dürüst insanların can güvenliğinin sağlanmasını istiyoruz.

«Bir avuç eli ve beli silahlı solcu militana devlet teslim olmaz. Devletin en kısa zamanda tesislerde «can ve mal güvenliğini» sağlıyacağına inanıyor, saygılar sunuyorum (Ege Telgraf, 23 Ocak 1980)

Nitekim ertesi gün güvenlik kuvvetleri «can ve mal güvenliğini» sağlamak amacıyla olsa gerek, savunmasız işçilere acımasızca saldırdılar. Panzerleri ve otomatik silahlarıyla yüklendiler fabrikalara ve işçilerin oturdukları mahallelere. Iplik ve Uzüm fabrikalarındaki direnişler hemen kırıldı. Yağ Kombinası işçileri daha da direndiler ve polis fabrikaya giremedi.

Işçilere karşı uygulanan bu vahşete protesto sesleri çıkmakta gecikmedi. Tüm Izmirliler sokağa döküldü. Ege Universitesi öğrencileri öğretimi durdurdu. Gültepe, Çimentepe ve Çobançeşme başta olmak üzere tüm mahalleler pro testoya katıldı.

Bu protestolara karşı polisin tepkisi çok daha sert oldu. Öğrencilerin ve halkın üzerine her yerde ateş açıldı.

Bir yandan protestolar ve halka saldırılar sürerken öbür yandan da DISK miting hazırlığını sürdürüyordu. Cumartesi yapılacak miting den bir gün önce de Izmir Belediyesinde çalışan bütün işçiler işi bıraktılar. Nihayet DISK'in mitingi yapıldı. Miting bazı olumsuzluklara rağmen Izmir işçilerinin, halkının ve devrimcilerinin çok büyük bir katılımıyla gerçekleşti.

Nihayet işverenin kimsenin işten atılmayacağı vaadi üzerine işbaşı yapıldı. Uretim sürmeye başlamıştı. Ama daha birkaç gün geçmedi ki üretimin durdurulduğu ve tüm Tariş işçilerinin iş akitlerinin feshedildiği açıklandı. Açıklamadan hemen sonra da polis fabrikaları işgale girişti. Direnen işçilere karşı polis tüm gücünü kullandı. Faşist Şili'de olduğu gibi yüzlerce işçi ve mahallelerden toplanan işçi ailesi stadyuma dolduruldu. Izmirin tümünü saran protes to gösterileri en acımasız yollarla bastırıldı. Izmir cehenneme çevrildi.

Güvenlik kuvvetleri Vietnamdaki Amerikalılar gibi halka saldırıp vurur kırarken, yaşlı genç çoluk çocuk demeden herkesi yerlerde sürükleyip stadyuma doldururken CHP Il Başkanı aşağıdaki açıklamayı yapıyordu:

«Sorunları demokratik hukuk kuralları içinde çözeceğiz. Haksızlıklara karşı yasalar içinde uğraşımızı sürdüreceğiz. Yasadışı hiçbir eylemi tasvip etmiyoruz ve etmeyeceğiz.» Ne yasası Sedat Bey, binlerce kişinin işten atılması, binlerce insanın stadlara doldurulması, Ege Universitesi hastahanesine siyasi (!) yaralı kabul edilmemesi (ki bu uygulama savaş kanunlarına bile aykırı insanlık dışı bir şeydir) ya da savunmasız insanlara tam teçhizat saldırılması yasa içi mi yani? Bir insan olarak bunları kınamak gerekirken halkın çıplak elle direnmesine yasa dışı diye saldırmakla saldırganlar arasına girmiyor musunuz? Parababalarından yana «yansız»lığa ne güzel örnek değil mi?

Şimdi gelelim esas amaca, yani niçin Izmir'in seçildiğine: Izmir yıllardan beri anti faşist bir bölge olarak yapısını korumuş, bu haliyle de sürekli parababalarının şimşeğini çekmiş bir ilimizdir. I. ve II. MC dönemlerindeki faşistleştirme çabaları sonuç vermemişti. Parababaları ise ülkemizi faşizm cehennemine götürmeye kararlıydılar. Daha önce çeşitli bölgelerdeki provakasyonlarla birçok ilimize ve Kürdistanın hemen hemen tümüne sıkıyönetim getirilmişti. Sıkıyönetimlerin kendi bölgelerinde ya sakladıkları devrimci yayın organları da Izmir'e taşınmış buradan yayın yapmaya başlamıştı. Böylece Izmir parababaları için daha önemli bir hedef olmuştu. Başarılı bir operasyonla Izmir'in işgali gerekiyordu. Nitekim başta da belirttiğimiz gibi oyunlarını başarıyla uyguladılar. Ve Izmir'e sıkıyönetim getirildi. Nitekim sıkıyönetim ilanından on beş gün önce AP Izmir Senatörü Süleyman Tuncel baklayı şöyle ağzından çıkarmıştı:

«Sıkıyönetimin sevimsiz olduğu bilinir, ancak hastalanan bir insana şifa bulsun diye bazen dozajı tayin edilen zehir verilir. Kamu düzeninin sağlıklı bir seviyeye gelebilmesi için de sıkıyönetime gerek vardır. AP olarak bizim teşhisimiz: içinde bulunduğumuz safha anarşi ve terör değil, gayri nizami bir iç harbin ilk safhası olduğudur.

«Peki iç savaş bu gidişle ne zaman başlayacaktır?

«Kurtarılmış bölgeler iyice taazzuf edip, bu bölgeler arası boşluklar doldurulduğunda, fabrika, işyeri, mahalle ve köy devrimci komiteleri çevrelerine iyice hakim olduğu, kamuoyunun ekseriyetinde silahlı kuvvetler kağıttan bir kaplan, ayaklananların ise hakiki kahraman olduğu kanaati hakim olmaya başlamsı ile birlikte olacaktır.

«Halen Türk Silahlı Kuvvetleri, askeri tabirle bir iç hat manevrası yapmak zorundadır. Bu iç hat manevrası öncelikle doğuda kati neticeyi aldıktan sonra batıya teveccüh veya tersi anlamında değildir. Bu iç hat manevrası bütün vatan sathında cereyan eden gayri nizami harbin kökünü kibrit suyu dökerek, gerilerden emin olarak hudut boylarına dönmek olmalıdır. Bu vazifelerin ikisini aynı anda yapmak mümkün değildir. Asıl görevin ifasını mani olan tali görevin öncelikle başarılması bir askerlik kaidesidir.

«Bunun süratle tahakkuku ise yeni kanunlarla silahlı kuvvetlerimizi takviye etmekle mümkündür.» (8.2.1980 tarihli DEMOKRAT)

Görüldüğü gibi amaç açık: Izmir'e sıkıyönetim getirmek ve gelişen halk hareketini boğmak, giderek Izmir'i faşistler için kurtarılmış bölge yapabilmek.. Bunu adım adım uygulamaya koydular. Once sıkıyönetim ilân edildi. Arkasından sıkıyönetim ilk iş olarak daha önce diğer sıkıyönetim komutanlıkları tarafından yasaklanan Devrimci Yayın Organlarını hemen yasakladı. Böylece amaç daha da açıkça sırıttı.

Parababaları kısa dönemde amaçlarına ulaşmayı başardılar. Ama bu kısa dönemli başarı, onların öldürücü başarısızlığını ortadan kaldıramaz. Çünkü onlar böylesine acımasız saldırırken halkın, onların ve onların düzeninin gerçek yüzünü görmesini de sağladılar. Bugün çıplak el, çıplak göğüsle döğüşen halkın edindiği deney yarın daha gür, daha güçlü, daha bilinçli halk hareketlerine kıvılcımlar sunan bir kaynak olacaktır.

Tariş ve Izmir olaylarının benzerlerini daha çok yaşayacağız. Onun için bu yenilgilerden dersler çıkarmak boynumuzun borcudur. Çıkarılacak en önemli ders de: devrimcilerin birliğini sağlamadan faşist provakasyonlara karşı durmanın, giderek halk iktidarına yönelmenin mümkün olmadığıdır. O halde:

FAŞIZME KARŞI YA BIRLEŞMEK YA OLUM!

Izmir'li
Devrimci Derleniş'çiler

ANTBİRLİK'in

(Baştarafı 16. Sayfada)

sendikalar sosyalistlerin yönettiği mevziler değildi. Çoğu CHP'li, bir kısmı zoru görünce işçileri satarak ortadan kaybolmaktan başka birşey yapamayacak olan sendikacıların öncülüğünde herhangi bir eylemin sonuna kadar başarıyla yürütülmesi mümkün değildi. Arkadaşlarımızın bu devrimci girişimleri sonuçsuz kaldı. Özellikle Iplik fabrikasında önemli bir etkinliği olan Kurtuluş gurubu birkaç gün kaytardıktan sonra Demirel mantığıyla «diyaloğa gerek yoktur, zaten ikimiz de direnişten yanayız, sendikacılarda direnişe ikna olmak üzereler. Sendikaların disiplininde direnişi herkes kendi mevzisinde sürdürür» diyerek, zaman zaman gerici diye saldırdıkları sendikacıların kuyruğunda beklemeyi yeğlediler. Oysa Antbirlik iş yerleri politizasyonun yüksek olduğu, devrimci birikimin yoğun olduğu işyerleridir. Burada sosyalistlerin ortak organizasyonuyla konulacak bir eylemin hem başarı şansı daha yüksek olacaktı, hem devrimci guruplar işçi sınıfı içinde prensiplerini ortakça döğüştürebilecek, hem de sosyalistlerin bu toplu eylemi ülkemiz çapında diğer devrimcilere örnek bir davranış olacaktı. Ayrıca Kurtuluş'un ağzından bir türlü düşürmediği ama uygulamasına hiç yanaşmadığı «Gün birlik günüdür, nüanslar üzerinde fırtınalar koparmadan, kitlelere birlik bilinci götürmeliyiz» ya da «Ilkelerde savaş devrimci kardeşlik» gibi ilkeler hayata bir ölçüde olsun geçmiş olurdu. Biz kendimize ve siyasetimizin doğru olduğuna, ayrıca doğru görüşü seçmede yanılmaz hakem olan işçi sınıfına güvendiğimizden direniş öncesi direnişin sosyalist guruplarca ortaklaşa örgütlenmesi için diğer gurupları zorladık ama bu ortaklığı başaramadık. Arkadaşlara dergilerinde yazdıkları bazı prensipleri burada bir kez daha hatırlatalım.

Bizler bu tartışmaları yaparken faşistler boş durmadılar. 30 Ocak günü Yağ Kombinası makam arabası Antalyanın göbeğinde faşistlerce tarandı. Yağ Kombinası işçilerinden Turan Sekmen öldürüldü, üç işçi de yaralandı. Artık tartışmalarla vakit kaybetmenin alemi yoktu. 1 Şubat sabahı Devrimci Derlenişçilerin önderliğinde Yağ Kombinası işçileri direniş bayrağını açtılar. Bu gelişme üzerinde diğer işyerleri de ertesi gün direnişe başlamak zorunda kaldılar. Böylece birinci adım atılmış, işverenin adım adım faşistleştirme, sendikaların da oyalama taktiklerine karşı devrimci bir set çekilmiş oldu. Bundan sonra yapılacak iş direnişin birliğini ve disiplinini sağlamaktı. Bu konuda da Yağ Kombinası işçileri diğer işyerlerine örnek oldular. Önce işyerinin birliğini sağlayacak bir örgütlenme sağlandı. Bu örgütlenme içinde işyerinde tabanı olmayan bazı müsveddelere bile yer verilerek düzen sağlandı. Huzur bozucu davranışlarda bulunanlar işçiler tarafından cezalandırıldı ve direnişe tam katılım sağlandı. Şöyleki 370 kişilik işyerinde direnişe katılmayan, emekliliğine birkaç ay kalmış 6 işçiden ibaretti. Ayrıca direniş boyunca eğitimler yapılarak direnişin bir okul olması sağlandı. Kısacası dosta da düşmana da bu direniş sosyalistlerce örgütlenen ve yönetilen Antalya'daki tek direniştir dedirtildi. Bu işyerinden çıkarılan deneyler diğer işyerlerine de önerildi. Ama diğer işyerlerinden aynı olumlu haberleri vermek ne yazık ki mümkün değil. Hele Iplik fabrikasında her devrimci gurubun başına buyruk olması, ayrıca sayısı yüzleri bulan işçilerin her sabah AP binasında imza kuyruğuna girmeleri devrimci hareket açısından hele de Iplik'teki temsilci seçimlerinde 800 civarında oy alan Kurtuluş açısından düşünülmesi gereken şeyler olsa gerek.

Direnişin ilk gününde Turan ağabeyin cenazesi Antbirlik işçileri ve Antalyalı devrimcilerin tümü katıldılar. Bir hafta sonra DISK'in Şubat Antalya mitingi de yine büyük bir kitle katılımıyla gerçekleşti. Bu iki eylemden sonra bekleme dönemine girildi. Genel Müdür uzun süre hiçbir görüşmeye yanaşmadı.

Nihayet direniş ikinci ayını doldurduktan sonra, gerek işçilerin kararlı tavrı gerekse iki aydır hiçbir üretim yapılmamış olması Genel Müdürü dize getirdi. Uzun süren görüşmelerden sonra, işverenin «toplu sözleşme hükümlerine uyacağı, işyerlerini kapatmayacağı ve hiçbir işçiyi işten atmayacağı» protokole bağlanarak direniş kaldırıldı. Direnişin kaldırılmasının ardından Demirel hükümeti Genel Müdürü görevden aldı.

Bugünkü aşamada direniş başarıyla sonuçlandırılmış ve hükümet geriletilmiş gibi görünüyor. Ama mücadele bitmedi, bitmeyecek. Şimdi görev Finans-Kapital'in yeni oyunlarına karşı uyanık olmaktır. Bu da direniş esnasında gerek sosyalistlerin çalışmalarıyla, gerekse kendiliğinden gelişen dayanışma bilincini daha da pekiştirmekle mümkün olur. Sosyalist işçi önderlerinin kıyımına karşı tüm Antbirlik işçilerini hazır tutmalıyız. Ayrıca bu direniş esnasında gerçekleştiremediğimiz devrimcilerin birlikte davranışını hayata geçirmek için daha çok çabalamalıyız.

ORGÜTLÜ İŞÇİ YENİLMEZ

YAŞASIN ANTBIRLIK IŞÇILERININ DİRENIŞI

FAŞIZME KARŞI YA BIRLEŞMEK YA ÖLÜM

Antalya'lı Devrimci Derlenişçi İşçiler

1 Mayıs Engellenebilir mi?

(Baştarafı 16. Sayfada)

rıları hazırla bunun için satılık basınınla ve TRT'nle kamu oyu hazırlamaya çalış, hem 1 Mayıs İşçi Bayramının kutlanmasını yasakla (hatta 1 Mayıs gününün bayram ve tatil günü olmaktan çıkarılması için ya sa tasarısı hazırla) hem de «İşçi haklarını en iyi savunan ve koruyan (...) hükümet» ol. Ne ala memleket değil mi? Bu Bakan ne sanıyor İşçi Sınıfını Elma şekeriyle kandırılacak çocuk mu? Yanılıyor.

Demirel ve şürekası 1 Mayısın İşçi Sınıfı tarafından işçi Bayramı (işçi Sınıfının Birlik ve Dayanışma Günü) olarak kutlanmasını önlemek için böylesine azgınca saldırıya geçmişken; parababalarına uysal bir uşak haline getirilmiş Ecevit de parababalarına hoş görünmek, onlardan yeniden hükümet vizesi alabilmek umuduyla; Sakarya açık hava toplantısında, çoğunluğu İşçi - Köylü - Memur olan kalabalığa, şu sözlerle haykırarak işçi Sınıfının düşmanları korosuna katıldı:

«Demokrasiye bağlı ve demokratik solu benimsemiş işçilerin hele CHP'li işçilerin hangi bayraklar ardında yürüyebileceği veya yürüyemiyeceği bellidir. Hangi marşları söyleyip söyleyemeyeceği bellidir. Bu işçilerden oy ve güç alarak belli gö revlere seçilen bazı sendikacılar bu işçileri inanmadıkları bayrakların ardından yürüttemezler, onlara inançlarına ters düşen marşları, sloganları söyletemezler».

Nedir onları 1 Mayısın kutlanmasından böylesine korkutan? Niçin bunca yaygara? Şundan ki, yıllardır «Bahar Bayramı» diyerek işçi Sınıfına ve tüm Halka yutturdukları 1 Mayıs'ı işçi Sınıfımız 1976 dan başlayarak (1977'de parababalarının kanlı provokasyonlarına rağmen) kitlesel olarak kutlamaktadır. Bu görkemli gösterileriyle işçi Sınıfımız hem kendisi sınıf ola rak kendi gücünü görmekte, hem de kendi sinin varlığına bile inanmayan küçükburjuva sosyalistlerini hizaya kendi yanına çağırmaktadır. İşçi Sınıfının candan dostu Devrimci Gençliğimize devrimci eylemin ana halkasının İşçi Sınıfını örgütlemek (özellikle ve öncelikle Proletarya Partisini örgütlemek) olduğunu göstermektedir. Bu ise parababalarının uykularını kaçırabilecek tek tehlikedir. Çünkü onlar diğer küçükburjuva hareketlerinin; hemen yarın devrim yapacağını sanan; heyecan ve duygu dolu çıkışlarının yüzyıl da geçse devrim getirmeyeceğini biliyorlar. **İşte bundandır** bunca tantana, gürültü.

Peki biz devrimciler bu durumda ne yapmalıyız? **Görünen** odur ki, 1 Mayıs İşçi bayramını kitlesel olarak kutlamamız parababaları devleti tarafından engellenecektir. Fakat yine de 1 Mayıs İşçi Bayramını kitlesel olarak kutlamanın mümkün olduğu yerlerde; kitlesel kutlamalara, devrimci ilkeleri gözardı etmeksizin (kuyrukçuluğa düşmeksizin), katılmalıyız. Böyle bir olanağın olmadığı yerlerde ise ilkemiz her tür lü olanağı kullanarak, her türlü araçla, her yerde 1 Mayıs İşçi Bayramımızı kutlamak olmalıdır. Devrimci insiyatifimizle parababalarının tüm bentlerini aşıp geçebilmeliyiz. Ve bu konuda sahip olduğumuz olanakların yanında Parababalarının tüm yasakları çoşkun akan bir sele karşı direnebileceğini sanan saman çöpünden farksızdır.

Ustanın dediği gibi:

«..hülâsa her yerden ve her şeyden isti fade ederek; imkan bulursak yüksek sesle, bulamazsak fısıldayarak; ağzımızı dikerlerse kaşımızı gözümüzü oynatarak suratımızla; suratımıza maske geçirirler, peçe takarlar ise başımız, elimiz, kolumuz, ayağımızla; elimize kelepçe, boynumuza lâle, kolumuza zincir, ayağımıza pranga takarlarsa duruşumuz, oturuşumuz, hattâ giyimimizle... öldürürsek geberiyemizle, gömülsek mezarımızla; yakılarak dumanımız havaya savrulursa heyûlamızla, hatıramızla... her ne ile olursa olsun, tahrikatımızı yapacağız! Burjuvazi bizi istediği kadar ezsin, sıksın, kapasın, biz bir delik bulup kızıl soluğumuzu halka duyuracağız. Ve bu uğraşmamızda, en sonunda, daima burjuvazi mağlup, biz galip çıkacağız; bur juvazi zarar edecek, biz şekilden kaybettiğimizi halkın gönlünden mutlaka ve mutlaka kazanacağız. Çünkü burjuvazinin bize karşı çıkan adamları maaşlı uşaklardır. bunların itici gücü paradır; biz hızımızı inanç hamlesinden, ülkü aşkından alıyoruz...» (H. Kıvılcımlı, Legaliteyi İstismar.)

1 Mayıs 1980'de rehberimiz bu sözler olmalıdır.

YAŞASIN TUM DUNYA İŞÇİLERİNİN BİRLİĞİ!

YAŞASIN 1 MAYIS İŞÇİ BAYRAMI!

devrimci derleniş

İşçi Sınıfımızdan

Parababalarının İzmir Haçlı Seferi: TARİŞ Olayları

Geçtiğimiz Şubat ayı boyunca Türkiye'nin üçüncü büyük kenti olan İzmir, bir dizi olay yaşadı. Binlerce işçi işinden edildi. Tariş'te uzun süre üretim durduruldu, İzmir halkı günler boyu polis copları, jandarma dipçikleri altında inletildi, nihayet kurşunlandı.

Bu gelişmeler 26 Şubat 1980 günü İzmir'de sıkıyönetim ilan edilmesiyle sonuçlandırıldı, daha doğrusu, birinci amaç gerçekleştirildi. Bundan böyle İzmir için yeni bir dönem açılmış oldu.

İzmir'deki bu hızlı olaylar zinciri bazı devrimci gençlik gruplarından arkadaşlarca bir «genel halk ayaklanması provası» biçiminde yorumlandı ve ülkenin birçok yerinde bu yönde «ajitasyon» yapıldı. Normal şartlarda böylesi yorumlara gülüp geçmek en doğru yol olabilirdi. Ama ülkemizdeki şartlarda gülme kolaylığına kaçma yerine, olaylardan dersler çıkarıp, uyanma ve uyarma zorluğuna girişmek devrimci sorumluluğumuzun bir gereğidir. Yazımız olayları incelerken bu görevi de yerine getirmeye çalışacaktır.

Evet İzmir'de yaşanan olaylar bir «PROVA» dır. Ama birtakım devrimci çocuklarımızın inandığı ve inandırmaya çalıştığı gibi bir «Genel halk ayaklanması provası» değil, tam tersine, parababaları devletinin, devrimcileri kuşatma, mevzileri resmi-sivil faşist güçlere işgal ettirme ülkemizde genellikle kendiliğinden gelişen halk hareketini boğma planının bir parçasıdır.

Heyecanlarımızdan biraz sıyrılır, Marksizmin bize öğrettiği metodla, yani «olayların dili» ile problemi çözmeye çalışırsak bu gerçeği görmekte fazla zorluk çekmeyiz.

İzmir'de yaşanan olayları bu metodla şöyle bir gözden geçirirsek, rahatlıkla şunları görebiliriz:

1 — Olaylardan aylar önce (hükümetin kurulmasından beri) hazırlık yapan (Vali'yi Emniyet Müdürünü ve Emniyet kadrolarını, Tariş Genel Müdürünü vb. değiştiren) **parababalarıdır.**

2 — Yine aylardan beri olaylara zemin hazırlamak amacıyla yoğun bir propagandaya girişen İzmir'li parababaları ve onların sözcüleridir. (Özellikle Yeni Asır-DYO Holding-Ege bölgesi Sanayi Odası üçlüsü ve İktidar partisi parlamenterleri) ilerde bu propagandaları özetleyeceğiz.

3 — Gerekli hazırlıkları ve propagandayı yaptıktan sonra saldırıya geçen parababalarıdır. (Tariş'ten işçi çıkarılması, Direnişçi işçilere saldırılması, İşçi mahallelerinin işgali, okullara saldırılması vb.)

4 — Nihayet planını başarıyla sonuçlandıran İzmir'e sıkıyönetim getirerek devrimcileri ve halkı boğma operasyonunu başlatan yine parababalarıdır.

5 — Bu olaylar içinde devrimciler ve halk saldırı değil, direnme durumundadırlar. Parababaları devletinin tam takım saldırısına karşı çıplak el, çıplak göğüsle direnen İzmir halkı kaçınılmaz bir şekilde yenilmiştir.

Bu maddeler çoğaltılabilir Ama bu kadarı bile sonuç çıkarmamıza yeter

Gördüğümüz gibi ortada bir «prova» vardır. Ama bu «prova»nın planını yapan, senaryosunu yazan, sahneye koyan, yöneten, baş aktörlüğünü yapan ve nihayet sonuçta parsayı toplayanlar hep parababaları oldu.

Sonuç olarak rahatlıkla söyleyebiliriz ki İzmir'de geliştirilen olaylar «Genel halk ayaklanması provası» değil, parababaları devletinin İzmir'i işgal provasıdır. Bu gerçeği görmek ve kitlelere göstermek devrimci hareketin önde gelen görevidir.

Bu belirlemelerimizden sonra şimdi olayların nasıl geliştirildiğini inceleyebiliriz:

Parababaları çıkar arabasının yeni beygiri

(Devamı 14. Sayfada)

1 Mayıs Engellenebilir mi?

Valilerden başlayarak Sıkıyönetim Komutanlarına Demirel'in Bakanlarına, hatta Ecevit'e varana dek tüm yöneticiler bugünlerde aynı cümleyi tekrarlıyor: **«1 Mayıs kutlanamaz».**

İlk ses Mersin Valisinden geldi: Disk'in 1 Mayısı kutlamak istediği 6 ili açıklaması; **İstanbul, Ankara, izmir, Mersin, Samsun, Bitlis** bu illerden birinin de Mersin olması üzerine AP'nin bir günde değiştirdiği 67 validen biri olan Mersin Valisi bir açıklama yaptı: **«1 Mayısta Mersin'de sokağa çıkma yasağı ilan ettim: 1 Mayıs'ı kutlatmam..»** Ardından Demirel açıklama yaptı: **«Valinin yaptığı açıklama hükümetin görüşüdür. 1 Mayıs'ı kutlatmıyacağız.»** Ya Demirel'in Devlet Bakanı Orhan Eren bombasını patlattı: **«1 Mayıs İşçi Bayramı kesitlikle kutlanmayacaktır, sıkıyönetim komutanları ile valiler gereken her önlemi almışlardır.»** Ve bu sayın» Bakan sözüne devam ediyor: **«İşçi haklarını en iyi savunan ve koruyan Demirel hükümetidir.»**

Hem grevleri yasaklamaya çalış, hem grev hakkı dahil tüm işçi haklarını Anayasadan silmek için Anayasa değişikliği tasa

(Devamı 15. Sayfada)

ANTBİRLİK: Direniş Bitti, Mücadele Sürecek

Antbirlik işyerlerinde iki ayı aşkın süredir devam eden direniş, geçtiğimiz günlerde işverenle yapılan protokolle işçiler tarafından kaldırıldı.

AP hükümetinin kurulmasıyla birlikte ülkemizin her yerinde faşist tırmanış hızlandırıldı. Devlet güçleri tarafından devrimcilere yöneltilen baskı ve yıldırma operasyonlarından sonra, boşaltılabilen bölgeler faşistlere teslim edilerek hızlı bir işgal planı uygulanıyor. Bu planlarını uygulamada önlerindeki en büyük engelin işçi sınıfı olduğunu bilen parababaları işçi sınıfının yoğun olduğu bölgelerde provakasyonlarını yoğunlaştırdılar. Özellikle Ticaret Bakanlığına bağlı Tarım Satış Kooperatiflerinde ardı ardına olaylar yoğunlaştırıldı. Tariş, Antbirlik, Çukobirlik, Fiskobirlik, Güeydoğu T. Satış kooperatiflerinde işçi kıyımları ve faşistlerin işe alınma girişimleri başlatıldı. Eski MC dönemlerinden deneyli olan işçiler ise bu defa işyerlerini terketmemek için var güçleriyle direnmeye başladılar. Provakasyonların en büyüğü Tariş'te tezgahlanmıştı. İzmir'e sıkıyönetim getirilmesini de içeren bu provakasyon günlerce süren çatışmalardan sonra kaçınılmazca parababalarının galibiyetiyle sonuçlandı. (Bu konuda bak: bu sayıdaki Tariş Olayları yazımız)

Faşistleştirilmeye çalışılan bölgelerden biri de Antalya ve Antbirlik üniteleri idi. Yeni Hükümetin kurulmasından sonra Vali ve Emniyet Müdürüyle birlikte Antbirlik Genel Müdürü de değiştirildi. 1979 seçimlerinde AP'den Gümüşhane senatör adayı olan Şeref Topuz Genel Müdür olarak Antbirlik'in başına getirildi. Göreve başlarken koruma muhafızı olarak üç tane azılı faşistin işe girişini yapan müdür bundan sonra gelişen olayların başlatıcısı oluyordu.

İşverenin bu girişimleri karşısında Antbirlik işyerlerinde yetkili olan DISK'e bağlı sendikalar bir yandan işvereni toplu sözleşme hükümlerine uyması için ikna (!) etmeye çalışırken, diğer yandan devrimci işçiler yaptıkları toplantılarda gidişi görüyor ve tedbir alınması için sendikaları zorluyorlardı. Özellikle devrimci derlenişçi işçi temsilcileri provakasyonları sergileyerek bir an önce mücadele bayrağının açılması yönünde çalışıyorlardı. Temsilci arkadaşlarımız Devrimci Derleniş adına diğer devrimci guruplarla (özellikle Kurtuluş'la) görüşerek Finans-Kapitalin oyunlarına karşı sosyalistlerin öncülüğünde bir işçi eylemi oluşturmaya çalışıyorlardı. Çünkü işyerlerinde yetkili olan

(Devamı 15. Sayfada)

devrimci derleniş

Sahibi: Ahmet KALE
Sorumlu Md.: F. Ayhan ERKAN
Yönetim Yeri: İbrahim Müteferrika Sok. Fazilet Han No: 4/111 Ulus/ANKARA
Dizgi-Baskı: Elif Matbaası - Cağaloğlu